Adrian Păunescu

POEZII CENZURATE

22 august 1968 22 decembrie 1989

Am nevoie de oameni

Am nevoie de oameni, 'ei sunt răscumpărarea
Singurătăţii mele de fond,
Oameni la metereze,
Oameni în paranteze,
Oameni peste tot,
Ştiu legea fim,
Toţi murim,
Unii oameni îmi sunt mai apropiaţi.
Alţii mai depărtaţi,
Mă uit la ei.
Şi nu mă pot hotărî
Cine urmează să moară, ·
Nici să mor în locul lor n-aş vrea,
Dar nici ei în locul meu,
Seara e albastră
Ca spirtul medicinal
Şi că ochii morţii.
Am nevoie de oameni,
Dar prin maternităţi
Presează nou-născuţii, „faceţi-ne loc,

Suntem prea mulţi."
Eu nu pot face parte
Din plutonul de execuţie,
Nici măcar să mă gândesc nu pot
Că mâine va lipsi dintre noi
Cel mai neînsemnat,
Paznicul schitului de la Tarniţa
Sau biata nevastă-sa,

Am învăţat
Un nou fel de condamnare:
Să fii privit în ceafă,
Să se uite oamenii
În ceafa ta;
După câteva ore de priviri În ceafă
Te vei simţi ghilotinat.
Am nevoie de oameni,
Uite, încep să nu mai suport
Întrebările nepoatei' mele
În care mă recunosc pe mine mic
Întrebându-mi bunicii:
De ce mor oamenii,
De ce îmbătrâneşti, tată mare.
Cum să fac eu să te ţin tânăr.
De ce tremură mâna tatălui meu.
De la Shakespeare la Andreea
Nu e decât un pas,
Ştiu că niciunul dintre ei
Nu-l va face.
Dar întrebările acestea naive
Sunt haina de zi cu zi
A unor geniale întrebări de duminică,
Şi. Totuşi, mulţi oameni
Prea mulţi oameni au murit,
Averea cimitirelor a sporit,
Parcă ar mai fi avut loc

Un nou război mondial,
Toate naţiile pierd.
Nu câştigă nimeni.
A avut loc
Un război mondial secret,
Pe care nu l-a câştigat nimeni.

Suferindă de 17 ani, cine-mi dă dreptul, să fac matematică morţilor, eu sunt aşa de prost şi de sentimental
Că-l ptâr?! Şi pe soldaţii români
Morţi în "filme.
Nici o moarte nu vine la timp, toate morţile vin prea devreme, toate morţile au prioritate, viaţa pare un răsfăţ, un detestabil privilegiu, agenţiile de ştiri în lume care dacă n-anunţă morţi dau faliment.
Eu sunt în cu totul altă circumscripţie,
Eu judec altfel,
Eu exagerez altfel, *
Agenţia mea de ştiri
Nu anunţă decese,
Eu cred
Că n-are dreptul să moară
Nici un câine.
E loc destul pe pământ
Şi pentru faună
Şi pentru floră,
Şi pentru toate experimentele practice
Şi pentru toate speculaţiile teoretice,
E loc destul
Degeaba intră ucigaşii în panică,
E loc destul,
Chiar şi pentru ei e loc,
Chiar şi ei au nevoie de oameni,

Am nevoie de oameni.
Nu mă pot hotărî
Pe cine să ţin minte

Şi pe cine să uit,
Zidarii mei nu lucrează la zid.
Ci la pereţi,
Aici, în jurul meu,
Nu moare nimeni,
Nu se tac vânători,
Nu se taie porci.
Pregătiţi izvoarele, '
Trageţi toate gieanţele în sus,
Revoluţia franceză
Mai eşuează odată, de data aceasta,
În limba română,
Aici, în versurile mele.
Nu există decât idealuri,
Nu există decât dorinţa de a le îndeplini,
Nu există idealuri realizabile,
De aceea nu-mi propun
Decât o ţintă măruntă:
Vreau mâine la prânz
Să mă duc la locul
În care se îmbrăţişează
Maramureşul cu Bucovina
Şi să mănânc afine.
Pe urmă îmi continui ascensiunea
În cadrul revoluţiei mondiale
Pe post de brancardier
Care în viaţă şi-n somn
Mă imită
Şi-mi ia toate ticurile:
Am nevoie de oameni

Am nevoie de oameni.
Dacă un câine ne trebuie
Din când în când
În curte sau în casă,
Cum am putea fără oameni,
Dacă voi puteţi,

Eu nu pot,
Ştiu că-mi voi plăti singur
Toate datoriile.
Ştiu că sunt plin de greşeli,
Dar ştiu totodată
Că sunt mai bun,
Mai milos,
Mai generos
Decât voi toţi,
Cei de care am nevoie,
Nu vreau să vă duc la gură
Să beau din voi,
Dar nici voi pe mine.
Lăsaţi zarurile cum au căzut,
Există un joc aberant
În care toţi
Vom ieşi învingători,
Cu condiţia
Să lăsaţi zarurile cum au căzut
Şi să fiţi de acord
Că poezia e un bombardier imprevizibil,
Dacă poetul nu face parte
Din plutonul de execuţie;
Chiar vinovat să fie
Cel care trebuie să moară,
Ca şi preotul ca şi rudele condamnatului,
Eu nu pot fi de partea
Plutonului de pedeapsă,
Cu cel care va muri,
Cine va rămâne?

SUNT RADICAL

Ca un canibal pedepsit, ca un canibal cu gura pecetluită alerg pe pământ şi plâng: am nevoie de oameni.

1/2 septembrie 1989 Demacuşa

Analfabeţilor

V-am spus că sunt un om periculos Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă. V-am spus s-aveţi pentru" persoana mea Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât De sunt călcat puţin pe libertate, V-am spus că sunt oşteanul credincios Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi, Cenzori capricioşi ai vremii mele, C-o să vă coste scump măruntul moft, De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi, Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbră, V-am spus că n-o să placă nimănui Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat $i că situaţia e mai complexă, Nu-l intelectualul servitor, Cultura nu-l ceva ca o anexă.

15 Regresăm xNu-l nimic, e-n regulă, mai aşteptăm fdouă sute de ani, ce-o să fie, un biet accident istoric, o socoteală matematică greşită, suntem în Estul Europei, nu uitaţi, Ruşii, da, Maghiarii, da, Polonezii, da, Bulgarii, da, noi, nu, noi nu, noi nu progresăm, că se interpretează, când nu voiau vecinii, noi nu puteam, n-aveam voie, când vor vecinii, nu vrem noi, n-avem nevoie, asta e, aşa suntem noi, ai dracului, daţi în Paşte, asta e. daţi în Paşte, nu-l nimic, e-n regulă, mai vedem noi, mai vedem, aveţi răbdare, nu bateţi din picioare, nu vă pripiţi, noi regresăm cu plăcere, noi regresăm cu talent, noi nu ne luăm după nimeni decât când regresează. Două sute de ani! Atât! Aveţi răbdare, nu chemaţi salvarea, nu exageraţi, nu crâcniţi, regresaţi cu noi!

Înapoi, marş!

Buzău. 8 aprilie 1988

Şi lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre şi mimând tumulturi, Cu aroganţi şi trândavi doctoranzi, Cu papagali care ţin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun Că nu încape muntele în seră, Că prea-l scurt drumul de la răi la iad Şi de la

căprioară la panteră.
V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx, Să nu-l păstraţi în spirt învăţătura Şi voi într-una, fără să-l citiţi, îl pomeniţi până vă doare gura.
V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o dezertare Şi voi v-aţi decorat voi între voi Când luptă este în desfăşurare.
V-am spus că muzica nu-l un microb Care ameninţă civilizaţii E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-l placă daţi-l.
V-am spus, concetăţeni analfabeţi, Să luaţi aminte şi să ţineţi minte, Dar nu ştiam că v-aţi născut şi surzi Şi scoateţi armă când vedeţi cuvinte.

Gândiţi.
Nu mai amânaţi aceasta, gândiţi, ar fi trist pentru voi să vă» fi pus mintea la uscat pe'gardurile în care închideţi, cu depline sentimente de posesiune şi protecţie, mintea mea obosită.
10 noiembrie 1983

Hi
Probă olimpică
Mintea. Mea obosită
Nu e mai proastă
Decât mintea voastră odihnită',
Hai să gândim împreună,
Hai gândiţi şi voi,
Încordaţi-vă minţile odihnite
Şi produceţi gânduri.
Ce sunt acele broboane de sudoare
De pe frunţile voastre?
Străduiţi-vă,
Concentraţi-vă,
Gândiţi-vă,
Aveţi minţile odihnite,
Dormiţi de 2000000 de ani,
Aţi avut scutire,

Aţi avut permisie,
Aţi avut concediu mental,
Ce dracu!
Vă depăşeşte în viteză broasca ţestoasă,
Melcul, de-a cărui trecere
Vă ţiuie urechile,
E un melc mort,
Ariciul v-Łfpare ca un ideal imposibil, vă mişcaţi ca prin corpuri solide,
Ca prin undelemn îngheţat,
Ca prin ochi de sticlă,
Ce dracu!
19 Repetobila vânătoare Sunt vânaţi cu lasoul oamenii buni Nu se-ntoarce în sat ce se face în sat, Imobilism, voluntarism şi multe sancţiuni, Cine nu a fost omorât, va fi arestat.
Sunt câţiva care trec şi usucă atent
Tot ce simt, tot ce-aud, tot ce văd,
Ca să n-avem căldură, ca să n-avem curent,
Ca să fie prăpăd.
Dar ei vin şi se duc, vârsta-l scoate la mal. Fericiţi aşteptăm pe cei tineri în loc, Că sătui suntem toţi şi de stilul brutal Şi de ştiinţa de-a pune paie pe foc.
Şi cei noi, care vin, ideale perechi,
Fac şi ei tot la fel, numai represiuni,
Şi cei noi, care seamănă mult cu cei vechâ,
Dacă azi e duminică, mâine e luni,
Ies chiar ei să-l vâneze pe oamenii buni.
7/8 decembrie 1985 Bucureşti
Motorul greşit
Şi dacă după cum s-a auzit şi dacă după cum un simţ o spune întregul drum e o deşărtăciurie şi chiar motorul e croit greşit!
Maşina e din ce în ce mai grea, o-mpingem năzuind la zile bune şi aşteptăm s-apară o minune să ne putem urca şi noi în ea.
Tu nu auzi, constructor de motoare, că ţi l-am da pe-acesta înapoi? E un motor prea leneş, prea greoi, nu poartă, ci-l purtat.de fiecare.

Şi zi de zi motorul nostru moare şi-n loc să meargă el, l-împingem noi.

21 Sapă de lemn Nu se găseşte gaz în prăvălii, Prin lămpile ucise este noapte, Bătrânii forfotesc de-atâtea şoapte, Tu, vremea izbăvirii, când mai vii?

Se nasc pe frig cei mai frumoşi copii, Se fac pe frig eroicele fapte, Nu se găseşte carne şi nici lapte Şi, Doamne-al României, ce va fi?

Murim aici sau înviem din moarte? Ne stingem toţi sau mai lăsăm un semn? Ce facem, Doamne, îngheţăm solemn Sau mergem toţi unde e cald, departe?

Aici, la noi, nu mai există arte, Ci doar blazonul sapelor de lemn. Brează, H decembrie 1983

Treziii-vă

Nu mă opun cu vorba fărdelegii şi-aşa ea m-a zdrobit de caldarâm, dar îmi întreb poporul: ne târâm, în infernale, groaznice cortegii?

Nu se mai vede nici o şansă-n zare? Au amuţit şi ultimii cocoşi? Suntem neputincioşi? Suntem leproşi? Nimic din tot ce-avem nu ne mai doare?

Să fie linişte deplină-n ţară, nu sângele va hotărî acum, când toate încercările sunt scrum prin încăpăţânarea tutelară

Dar vă rostesc istoric şi postum: treziţi-vă din somn, ca să vă doară!

7/8 decembrie. 1987

Ori pe unde merg
Frunze cad în cerc
Şi în clopot ni se-aude mersul.
Scriu scrisori pe foi,
Lăcrimez în ploi, '
Într-un liber schimb cu universul.

Romanţă de toamnă
Nu pot să stau drept
Merg cu toamnă-n piept

Vântu-n toate rănile mă doare
Şi pe orice drum
Ca un vers postum
Vine frunză în întâmpinare.
Putredul accent
A lovit atent
Fiecare fir de iarbă verde
Clipe indigo
Care încotro
Să avem motive de-a ne pierde.
Am să-ţi scriu scrisori
Pe tulpini de flori
De lumina stelelor pătrunse
Şi-un roman să-ţi scriu
Folosind pe viu
Sub umbrar de nuc tincturi' de frunze.
Frunze îţi trimit
Scrise cu grafit
Sau cu movul iernii care vine
Ce să-ţi mai înşir?
Frunze în delir.
Te iubesc şi mă ˆîndese la tine.

Ideea lor în veci victorioasă S-a răspândit în mediocrii toţi Pământu-l plin de leneşi şi de hoţi Şi nu ne vom putea întoarce-acasă.

Atâta lume ca şi ei gândeşte încât cedez acestui tragic lanţ Şi-l rog pe amărâţii aroganţi Să vină să mă-nveţe româneşte.

29 octombrie 1988

Marea medie

Şi simt în jurul meu un chip de cleşte Din care nu mi-e-ngăduit să ies Ei mă opresc din ce în ce mai des Şi vor să mă înveţe româneşte.

De obicei ei nu ştiu pic de carte S-au ridicat din şcoli de ucenici Să fie slugi s-au învăţat de mici Tinzând aproape, ei gândesc departe.

Nici un avânt în ei nu se mai scoală îmbătrânesc ca nişte bieţi ologi De-un pic de apă dacă vrei să-l rogi Eşti mort ca după ultima greşeală.

Lehamitea-n principii şi-o îmbracă Nimic nu fac de nu-l al lor un strop Sunt veşnic circumstanţiali de scop împovărată mintea lor săracă.

Ei, mediocrii fără de ruşine, În sinea lor dezvoltă din nimic Ideea unui om mereu mai mic Şi-a lumii incapabile de bine.

Suspiciunile

De câte ori ridic cuvântul să spun cu

Bucurie: da!

Ce e cu mine, ce se-ntâmplă?

Mă urmăreşte* cineva.

De câte ori ridic cuvântul să spun

Cu întristare: nu! O umbră de cadrist energic mă-ntreabă brusc: cine eşti tu?

N-am dreptul să respir mai tare

Că supăr umbra din perdea,

N-am dreptul să-mi răsară-n gură

Conspirativa vorbă: da!

N-am dreptul nici să tac în mine,

Cum străbunicul meu tăcu.

Tăcerea mea e subversivă, tăcerea mea înseamnă: nu!

N-am nici o şansă, n-am niciuna,

Să mă retrag din ring nu pot.

Mai bine da şi nu m-ar face

Un surdomut şi-atâta tot.

Cantina populară

Credeam în puterile sângelui meu Dar aflu acum, sub accente de astre, Că nu e al meu şi că eu nu sunt eu, Că eu am ajuns alimentele voastre.

Chimia pe care în fiece zi

Mi-o daţi s-o mănânc, m-a schimbat până-n oase Şi mâine de mine nimic nu voi şti,

Eu, pâlc de distante-amintiri tenebroase.

Credeam în eu însumi, dar eu sunt ca voi, La ieslea comună merg zilnic, de foame, Cu fruntea-n zenit şi cu gleznă-n noroi, Degeaba născut doar de una din mame.

C-am fost într-un fel şi-am ajuns om comun, Cum toţi am avut trăsături speciale, Credeam că mi-e dată puterea să spun, Dar floră de bici mi-nfloreşte pe şale.

Credeam în puterile sângelui meu, ' Simţeam că sunt cupa de-a pururea plină, Dar el nu-l al meu şi nici eu nu sunt eu, Eu, biet abonat la această cantină.

Inteligenţa ta şi azi se vinde.
Cu mult, cu mult sub cel mai jalnic preţ,
Să aibă noii tăi burghezi merinde
Şi fiara zilei elegant coteţ.

Dacă la asta duse-ntreaga luptă, ' Mă scuz d» e toată zbaterea-n zadar, Cu-n toc vulgar şi c-o peniţă ruptă M-apuc să scriu pasteluri la ziar.

De la prşzidii şi de pretutindeni Pe totdeauna rog să fiu exclus, îmi cumpăr, conştiinţei mele, pinteni Şi-nvăţ să fiu tălmaci româno-rus.

Sunaţi întruna, telefoane scurte, Tăiaţi-mi dreptul de-a vă întreba, Măcar c-am fost numit poet de curte; De astăzi sunt un critic de saltea.

Dar nu ştii tu că eşti ameninţată $i generalii tăi sunt laşi, sunt slabi? O, Una, pot şi cei pitici să-l bată Pe noii muşatmi - şi basarabi.

Degeaba e aşa tot ce aşa e, Când oamenii se urmăresc fidel Prea mulţi cu lacrimi de săraci se laie Şi gura-şi şterg cu falduri de drapeL

Mă simt. Ridicol, stăpânit de teama Că. Apărându-ţi dreptul, par suspect, Să f ie-n veci nefericită mama De-arn să mai fiu îri lupte subiect.

Prea râul simptom

Dac-am ajuns şi eu la renunţare. Dac-am ajuns şi eu să vreau să tac. Luaţi aminte, boala e prea mare şi nu-l nici vorbă să mai aibă leac.

Nepricepuţii se pricep la toate, Ei, care au uscat tot ce-au atins. Ne dau cartele pentru libertate şi sting ce nici furtunile n-au stins.

Greu încercată, maica noastră ţară, Sunt emigrantul refulat şi trist, Ce s-a decis din tine să dispară, Pentru anonimatul conformist.

La ce au fost acestea, toate bune. De ce v-am mai mişcat, compatrioţi. Când ce-l valoare e deşertăciune şi-l sunt administratori vechii hoţi?

Tu, doamne, mi-ai dat carnea şi nu piatra. Simt patria plâingând în carnea mea, Când e urmat, să vaccineze vatră. Un prost tembel, de un deştept lichea.

Voi fi rebel la mine în odaie,

Şi-n rest voi fi un conformist supus.

Nu-l mare pierdere un om, ştiu bine. Dar acest om în limitarea sa A fost fanaticul fără ruşine Ce însuşi nu credea că va ceda.

Îmi cer iertare pentru toate-acestea şi-ngenunchind în templul colectiv, Vă dau asigurarea, nu doar vestea, Că voi tăcea mereu, fără motiv.

Zdrobiţi-vă în ranguri şi-n mizerii, |Turnaţi-vă atent şi reciproc, Nemaiiubind, n-am cum să mă mai sperii. Nici cum să mă feresc de nenoroc.

Strângere de mima şi plânsu-mi, Ia strigă suferinţa tuturor.) ar tac şi emigrez în mine însumi | >i-aştept să treacă veacul şi să mor.

Las totul să se-ntâmple de la sine; Poţi să mă răstigneşti şi să mă ari, Voi emigra tot mai adine în tine, Vânat de trădători şi de barbari.

Nu se mai poate, trec spre bătrâneţe şi-n loc de mine însumi să profit, Eu îi învăţ pe cei ce-or să mă-nveţe Către final cum trebuia trăit.

Într-una tracasat, mereu În priză, Jertfindu-mă de drag de ideal, Măcar dac-aş picta o Mona Lisă Hlizită-n felul caricatural.

La mine vin cei urmăriţi de jale Şi-mi poruncesc într-una

ajutor, Sunt servitorul crizei generale, Ghişeu deschis durerii tuturor.

Drept cp mă iau, de mi se-ncrediţează? Eu însumi jalea mea n-am cui s-o-nchin, Că mintea toată noaptea-mi arde trează Şi capul meu îmi pare-un cap străin.

Puteam să fi rămas poetul-greier,
Să cânt docil în stilul lăutar,
Dar ţara mi-am purtat-o blând În creier,
Sub fruntea ca o piatră de hotar.

Nimic din tot ce-am spus nu neg, aşa e, Dar voi tăcea tot ce-am «ă am de spus,

Situaţia stelară vă va cere
Să vă întoarceţi şi la postul mic.

Ce veţi minţi popoarele atunci? Cum vor veni răspunsurile-n gură tind împrejur va fierbe numai ură dinspre Eroii amărâtei munci?

Cum aş putea acum să vă mai schimb privirea oarbă În privire vie. ca să vedeţi real. Nu-n teorie, ce face neamul vostru. Mai e timp!

Treziţi-vă. Treziţi-vă acum. Priviţi poporu-n ochi. Vedeţi ce spune şi daţi-l şansa regăsirii bune. A întoarcerii pe-acelaşi drum.

'Acum. Nici observaţii nu mai am, ". Îmi e deajuns să cred, ca într-o lege, 7 În faptul simplu că veţi înţelege ce crede pătimitul vostru neam.

Atâta tot de-ar fi şi pot să mor, să văd cum se ridică iar din sine spre-ncredere şi faptele de bine acest cinstit şi răbdător popor.

16/17 dec. 1387 3 Poezii cenzurata

Aproape de sfârşit Am multe observaţii să vă fac. Nici nu va trece viaţa şi voi spune. de ce n-aţi dat săracilor cărbune. Să poată merge lumea în alt veac?

Nici nu era nimic dacă lăsaţi să mai consume lumea nişte pâine şi nu loveaţi în ea ca-n boţ de câine ce muşcă fără noimă kilowaţi.

Aţi economisit aşa puţin
Că uite-acum în galantar se vede
Prin zornăitul tragic de monede
C-aţi consumat mai mult pentru venin.
Dai*, înainte de a încheia, o întrebare, totuşi, cea mai mare, cum nu v-a fost ruşine de popoare că-ntr-un târziu vor întreba ceva?

Am multe observaţii să vă fac, ' dar nu ştiu dacă azi mă mai ascultă acei ce-n larma larmelor ocultă, ne-au prefăcut într-un popor sărac.

Şi, totuşi, mai încerc să vă explic nu veţi rămâne numai la putere.

Dar, hai, să minţim fără nici o ruşine. Dar, hai, să minţim În direct şi-n răspăr, Că poate prin rău vom ajunge la bine, Minciuna supremă va fi adevăr.

Minciunile
Dar, hai, să ne spunem minciuni i-mpoiianter Dar, hai, să ne spunem minciuni şi mai mici, Aşa cum amanţii le mint pe amante Şi ele îi mint pe pământ pe aici.
Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave, Dar, hai, să vedem cine minte mai mult, Ascultă delirul consoanelor grave. Cum şi eu minciunile tale le-ascult.
E foarte frumoasă, e foarte frumoasă Minciuna aceasta pe care mi-o spui, Aşa că, te rog şi pe mine mă lasă Să pălăvrăgesc doar ce nu-l, doar ce nu-l.
Concurs de minciuni la echipe şi solo Şi ies campioni mincinoşii cei mari. Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo? În campionate de ce nu apai'i?
Se minte cum nu s-a minţit niciodată. E multă minciună la noi pe pământ, Sunt false recursuri şi nu-l judecată, Balanţa cea veche-a dr-eptăţii s-a frânt.

Gura ţării noastre nu e mută. Noi cu noi nu vom porni război.

Însă ne e greu din cale-afară, Necăjit e astăzi neamul tot. Că ne-am naşte miine-a doua oară. Drum de lacrimi străbătând înot.

Nu-l nimic mai sfânt decât e ţara. Dar de ce să fie-aşa de greu, Dar de ce nu vine primăvara. Dar de ce mâhnit e neamul meu?

Nu sunt dintre cei ce dau cu pietre, Mai degrabă le primesc În piept, Dar În cea mai stinsă dintre vetre Nu mai am putere să aştept.

Sunt în ţară cele necesare. Nu vrem fericire de import, Dar eu simt că e o grevă mare, Parcă tot poporul meu e mort.

Drum de lacrimi, drumul meu prin ţară.

Şi abia mai pot să mai rezist

La necazuri câte ne doboară,

Şi sunt trist şi sunt bolnav de trist.

Mediocrii nu cedează singuri, Lanţul lor pe umeri ni l-au pus. Lanţ făcut din nişte goale linguri Şi salvări În altă parte nu-s.

Reporter trist

Din paragini care mă-mpresoară Dau cuvânt durerii că exist $i că sunt necazuri multe-n ţară Şi le văd În spirit realist.

Mediocrii prea se băga-n faţă. Noi, ceilalţi, parcă nimic nu vrem, Hai să facem noi curat în viaţa Dacă vina e de la sistem.

Multe legi apar, precum se ştie, Dar, ca oameni sinceri şi întregi. Hai să recunoaştem cu tărie Că-s mai multe fărdelegi că legi.

Neguri stau pe noi să se răstoarne, Trec prin ţara mea şi-nnebunesc Că sunt cozi la pâine şi la carne Şi-l nervos poporul românesc.

Vai. Poporul nostru cumsecade, Cu bătrâni şi cu-copii ce vin, Care rezista la zece grade, Dacă nu cumva şi mai puţin.

Doamne, ţine-ţi firea şi ne-ajută. Nu ne pârăei acum pe noi, '

Florile dalbe

Aşadar, nu mai e voie să cântăffi Florile dalbe.

S-a făcut încă un pas înainte În direcţia cuceririi definitive A fizionomiei noastre ca popor. Nu mai e voie să cântăm Florile dalbe.

După ce trupele străine
Au plecat de la noi,
După ce ne-am bucurat
Că florile noastre sunt iarăşi dalbe,
Auzim că nu mai avem voie să cântăm
Florile dalbe, de Crăciun.
Crăciunul însuşi nu ne era accesibil.
Singurul motiv pentru care
Crăciunul mai e sărbătorit
De cei tineri
E lipsa combustibililor:
Copiii pleacă în vacanţa de Crăciun
Pentru că nu avem cu ce
Să încălzim şcolile.
Dar florile dalbe nu se mai cânta,
Se cântă cântece de mase
Din care nu înţelege nimeni
Nici un cuvânt,
. Nici chiar cei care cântă.

Nu ştiu legea dinte pentru dinte, · Ştiu atât, că e atât de greu. Încât jur c-am să rămân cuminte Şi-am s-ascult doar de poporul meu.

Din. Adâncurile insondabile ale materiei
Se va ridica într-un târziu
Ca un murmur dispreţuitor
În toată sonoritatea
Acestui spirit dacic
Colindul
Florile, florile dalbe
Leru-l Ier şi lelioară,
Zorior de ziuă
Seară de Crăciun'

Şi iar florile dalbe Şi iar leru-l Ier Şi iar zoriori de ziuă Şi iar scară de Cracam Până la sfârşitul veacului Şi chiar şi o veşnicie după.

Şi am zis cele cele-am zis,

Florile dalbe,

Tocmai când aţi interzis

Florile dalbe

Şi-o să spun ce cred cinstit,

Florile dalbe

O să cânt tot ce-am iubit,

Florile dalbe.

Grădinare, grădinar, Florile dalbe, Nu tăia aşa bizar Florile dalbe,

Nu se mai cântă colinde,

La Radio o emisiune a mea, A fost hăcuită

Pentru că vroia să prezinte ascultătorilor

Colinde ale românilor.

Progrese mari, Senine de stabilitate Şi de prosperitate.

Dintre toţi oamenii Morţii sunt cei mai fericiţi, Pentru că n-au apucat momentul Florile dalbe se uită la noi. Veştejite.

' Ce vină au ele, 1

Ce vină are acest neam răbdător Care după ce că n-are pâine, După ce că n-are căldură, După ce că n-are Crăciun De data aceasta se trezeşte Şi fără dreptul de-a cânta Cântecele liniştite care-l plac?

Leru-l nu mai este Ier,

Florile nu mai sunt dalbe

Cum am avut nenorocita inspiraţie

Să scriu acum câţiva ani

Că leru-l nu mai este Ier

Şi florile nu mai sunt dalbe.

Şi totuşi vă spun un secret: Cu tunurile dacă s-ar trage În colindele românilor Şi În colifidători,

Calendar

Nu m-am tocmit argat la voievozi nu le păzesc moşiile sau

titlul, m-a condamnat un veac să fiu poet tind neamul îşi rosteşte infinitul.
N-am observat să fiu înspăimântat de măreţia lor fără de seamă, i-am salutat în clipa când vedeam că ţara li-l pluralul de la mamâ.
Elitele şi astăzi mă scârbesc, politice, fiscale, culturale, * de închinat atâta mă închin Omului Muncitor, Măriei Sale.'
Dar dacă-l văd în luptă pe Mihai riscându-şi, el, de dragul ţării, viaţa, îl cânt şi nu mă tem că-l linguşesc nu stau prudent s-aştept ce zice piaţa.
Şi dacă regii de Hohenzollem nu ne-au înstrăinat, venind încoace, eu, pentru vremea lor, am să-l cinstesc, să-şi odihnească oasele în pace.

Că în ele de-l lovi, Florile dalbe Tot mai mult vor înflori, Florile dalbe.
La anul şi la mulţi ani!
Breaza, 22/23 decembrie 19S3

E vremea dezbrăcării de lozinci, un spirit nou în patrie se cade, să regăsim pe cei îndepărtaţi Cioran. Lonescu, Mircea Eliade.
Nu are dreptul nici un troglodit să remorcheze laşitatea noastră şi să lipsească steagul tricolor pe partea galbenă şi cea albastră

Nu-l simplă existenţa ca-n dosar; categoriile sunt prea puţine, nici lorga, n-a-nţeles pe paşoptişti ai totuşi i-amintim numai de bine Dar nici Partidul Comunist Român n-a fost fără de pată, cum reiese, el însuşi a jignit acest popor, înstrăinat de alte interese.
Mai e nevoie şi de întrebări, mai e nevoie şi de câte-un sceptic şi dialectica înseamnă, vai, să fii, în'tâi, cu tine dialectic.
Ce greu e să fii sincer când eşti sus, când toţi te măgulesc, frângându-şi gâtul, clar cel mai neplăcut e să observi că-n tine s-a insinuat urâtul.

Nu m-am tocmit argat la voievozi, dar nici n-am să suport analfabeţii, cp vor să stingă neamul românesc bisericilor descojind pereţii.
De start-a Putnei suntem vinovaţi, de starea Albei fi-va întrebare, acestea toate neamul le-a făcut şi tot pe el mizeria îl doare.

A tuturor examenelor lumii;
Păcat că nu se prea pune,
Păcat că nu se prea acceptă
Această întrebare, de ce"
Tehnicieni de-o infinită subtilitate
Au lucrat şi lucrează
La maşinăriile prin care
Să se interzică orice răspuns
La întrebarea „de ce”.
Fie el şi un răspuns superficial.
Fie el şi un răspuns mincinos,
Şi. În general,
Mie nu mi se mai pun întrebări.
Eu sâm. Un caz clasat.
Alerg buimac prin clădiri oficialeˆ
Unde se întâmplă
Să deschid uşa,
Brusc nu mai e nimeni.
Ca apoi să se desfiinţeze
Şi biroul celui
Pe care-l căutam.
Rudele şi cunoştinţele se uită la mine
Şi nu-şi aduc aminte
De unde mă cunosc.
Am un fel de vâr
Care se laudă
Că suntem certaţi de la naştere.
Cine mă salută
Regretă că m-a salutat.
Nici măcar provocări

Nu mi se mai aduc,
Vorbesc pur şi simplu degeaba,
Vorbesc singur,
Toţi îmi fac rău,
Nimeni dintre ei nu ştiu de ce,
·id
\par
Caut interlocutor
Bărbnt matur.
Singur, tată de copii.
Bunic de nepoţi.
Totuşi, îndrăgostit
Ca la vârstele tinere,
Nefumător,
Nebăutor,
Domiciliat ultracentral,
Încălzire centrală cu gaze (nu merge iarna).
Făcut sobe pe lemne şi cărbune.
Posesor de butelie,
Autor de cărţi
Fost star de televiziune.
Personaj public redus la tăcere
Caut
Interlocutor.
Doritorii se pot adresa la telefon 11 55 33 număr pentru bâlbâiţi.
De ani şi ani de zile
Caut interlocutor,
Doresc să-mi răspundă cineva la întrebări,
Doresc să răspund la întrebările cuiva,
Doresc să ştiu de ce
Consider întrebarea aceasta, de. Ce"
Întrebarea cheie

Bărbat singur,
Trist,
Ostenit

Nefumător,
Nebăutor,
Domiciliatˆultracentral
Caut i nterloeutor.
Aştept provincia.
19B6

Toţi sunt nişte executanţi,
Ordinul care li s-a dat
Nu mai are autor,
Ei continuă să execute ordinul,
Ordinul a devenit legendă.
Alerg pe străzi,
Taîntui prin localităţi depărtate.
Aştept un răspuns care nu mai vine.
Mi se interzice să pun întrebări.
Mi se spune
Că am o situaţie delicată.
Nimeni nu ştie
De ce e delicată situaţia mea,
Dar roti sunt convinşi
Că am o situaţie delicată,
În ciinâciie de psihiatrie,
În grajdurile comunale. ·
În cimitirele vechi
Şi-n cimitirele noi.
În jurul abatoarelor
Şi-n yurui azilelor de bâtrmi
Caut un interlocutor,
Mi-e peste puteri
Să mai vorbe? C singur.
Nici măcar nu pretind
Un interlocutor valabil.
Nu pretind un răspuns adevărat.
Vreau măcar să mi se stmu. Le>: e
Un răspuns.
Sunt gata să dau viaţa mea

Pentru un surogat.
Dar nu mai pot continua aşa.
Vreau un interlocutor.

Balada di tei
Noi suntem elită cu multe relaţii,
Pe noi ne cunoaşte oricine,
Suntem răsfăţaţii, suntem potenţaţii,
Ne este atâta de bine
În vile, în haine, în veac,
Ne este atâta de bine,
Dar omul, dar lumea, ce fac?
Noi suntem elita, onoruri cedaţi-l.
La coadă nu stăm la măsline,
Avem subalterni ce ne dau şi ovaţii,
Nu doar un pârlit kilogram de măsilne,
Ne este atâta de bine
În vile, în haine, în veac.
Dar omul. Dar lumea, ce fac?

Noi suntem elită cu straşnică leafă, iubim acest sfânt statu-quo, am pus piele multă şi groasă pe ceafă ·şi nici nu ne mai întrebăm încotro. Avem telefon la secret şi parafă şi mult ne mai place şi lumea când o privim dintr-o vilă cu geamul spre veac, dar omul, dar lumea, ce fac?

Noi suntem elita ce sie-şi ajunge; avem despre toate acelaşi cuvânt, cu tuş de ştampile trăim, nu cu sânge, 53 Scris inutil Scriu, dar pentru cine scriu,

Oamenii zgribuliţi abia mai ţin
Un butuc în braţe
Să-l pună pe foc,
Să se încălzească,
De unde să ia astăzi ei
Bucuria de a citi?
Scriu inutil perfect inutil,
Perfect neînţeles,
Mai bine aş sparge butuci
Pentru focurile comune,

Decât să scriu în vreme de frig,
Când şi mie
Mâna îmi tremură
Iar hârtia se deschide înaintea
Ochilor mei împăienjeniţi
Ca un patinoar.
Scriu, scriu,
Patinez, deger, îmi încălzesc mâinile
Şi scrijelez aceste cuvinte
Despre care nimeni nu ştie,
Toţi trec spre case
Cu braţele pline de lemne furate
Pentru, copiii, lor
Cărora le e frig
Şi care vor fi
Posteritatea acestor cuvinte inutile.
18 noiembrie 1985

Pe scări ariviste, cu grijă, urcând. Iar lumea nu râde, iar lumea nu plânge, când noi apărem proletarizând: Nu-l bine în vile, în haine, în veac" şi-apoi ne prefacem a şti rând pe rând şi omul şi lumea şi toate ce fac.

Dar spune, elită de mari cucuvăi, măruntule spirit posac, ştii tu măcar fiii tăi buni ce mai fac? Şi unde sunt gropile părinţilor tăi?

Dar lumea, dar omul, ce fac?

Lumea mică

Voi scrie, deci, neînfrânat de frifă şi luminat, de ceea ce mi-aţi spus. Ce se întâmplă jos. În lumea mică. În care vanităţi absurde nu-s.

Voi scrie că există doar această cinstită lume mică pe pământ, a celor de la şaibă, de la brazdă, din care, sus. Aşa puţini mai sunt.

Voi scrie cu o literă egală ce fac egalii mei daca-l invoc, cei care nici nu mint, nici nu înşală cei care în istorie n-au loc.

Voi scrie despre cei fără greşeală din lumea mică fără de

noroc.
Iernut, 10 iunie 19&7

Lntei&ctu@iul ca preş
Distrus, dezamăgit, calomniat; Ciumatul preferat al ţârii mele, Mă-ntorc plângând cu faţa către stele Şi totuşi nu-nţeleg ce s~a-ntâmplat.
Sunt mecanisme care ne jertfesc îngenunehem din când în când de milăj Dar toat-această pagină umilă
Transportă-n ea ceva neomenesc.
Nu am trăit egal şi fără greş, Sunt vinovat şi eu ca fiecare, Dar m-a purtat o bucurie mare La uşa tuturora să fiu preş.
Şi-acum când în mizerie tresar C-am suportat să ştergeţi mii dezgheţe, Mă ţineţi în minciuni şi în anchete Şi mă-ntrebaţi de ce-s aşa murdar.
Şi, totuşi, ţara mea, rămân al tău, '
Şi de m-aş naşte mâine înc-odată
La fel aş fi, mulţimi să mă străbată,
Chiar preş murdar să*ţi fiu, de nu mai rău.
Bucureşti, 12/13 decembrie 1985

Claun la pensie
Multe lucruri am zis şi acum se-mplinesc, Eu am răni ce mă dor înainte de-a fi, Pedepsit şi rănit, cred că totu-4 firesc şi voi fi graţiat şi-nţeles în copii.
Am căzut, nu-l nimic, mă ridic dacă pot. Cicatrici am pe crengi, cicatrici am pe trunchi. M-au lovit peste mâini, m-au lovit peste bot, De căzut tot mai cad, însă nu în genunchi.
Uite. Cel ce mi-a zis că sunt claun perfect
Mă împroaşcă acum şi mă face nebun,
Pentru el am ajuns un sărman obiect,
Nici n-am cui să răspund, de-aş putea să mai spun.
Unu-mi dă peste ochi cu un vârf de bocanc, Altul scuipă în lut să se facă noroi, M-au iubit după rang, mă urăsc după rang, Nu pot ei fi altfel, dacă-aşa e la noi.
Eu ştiam ce va fi, mă durea mai de mult Rana grea ce-l acum subiect tuturor, De aceea, tăcut, liniştit pot s-ascult Cât de

trişti o să fiţi după ce o să mor, Eu, prea tragicul, comicul claun ocult, Jumătate-animal, jumătate actor.
9 noiembrie 1985

Ies în stradă
Eu nu mai pot. Vrea cineva să creadă că nu mai pot, că-mi este prea deajuns? Aştept tăcut o vorbă de răspuns şi~n iarna asta voi ieşi în stradă.
Sunt om, nu sunt o parte de cireada, voi nu vedeţi şi voi, unde-am ajuns " Cu ultimul ulei de soia uns în iarna asta voi ieşi în stradă.
Eu sunt un laş. de remuşcări pătruns,
Sunt hahalera care vrea să vadă
Cu toate vorbele fără răspuns
În care de cenzură voi fi tuns,
În iarna asta voi ieşi în stradă
De ce? S-ajut la strânsul de zăpadă.
17 flecemVrie 1987

Şoferul era tânăr,
Conducea pentru prima oară
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de şofer,
Lucrase mult şi cinstit.
După cum mergea, după cum frâna.
Era fără îndoială cel mai bun şofer
Dintre toţi şoferii noştri,
Ăsta conduce excepţional, strigam noi,
Ăsta-l omul care ne trebuie.
Şi el dădea din mână cu modestie,
Rugându-ne să nu-l mai lăudăm,
Că-l încurcăm la condus.
În fond e autobuzul d vs;
Eu sunt al dvs.
M-aţi ales să conduc autobuzul,
Asta-l treaba mea.
Noi am aplaudat, chiar şi această lepădare, a iui, De laudele

noastre.
Şi autobuzul mergea mai departe
Şi-n diverse localităţi, în care ne opream,
Mulţi urcau
Şi nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic,
Nu mai există aşa ceva în împrejurimi.
Rămăseseră-n urmă troleibuzele agăţate
De reţeaua electrică
Şi lipsite de orice independenţă,
Tramvaiele înghesuite între şine
Şi aceeaşi reţea.

Şoferul şi nevastă-sa
Ne urcasem cu toţii în autobuz, "
Care nu era confortabil, dar era independent, N-avea fiecare locul său,
Dar ne gândeam că o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezgheţau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat, Se dezgheţau drumurile,
Noi cânlam cântece de-ale noastre, vechi.
Pe care nu le mai cântasem de multă vreme
Şi unii din cauza vitezei,
Care-l îmbăta,
Alţii cu o tandră ironie.
Am început să zicem, să cântăm,
Că autobuzul nostru
E cel care dezgheaţă
Drumul pe care mergem.
Pe direcţia aceea spre munte,
Spre marele munte.
Nu mai mersese niciodată un autobuz.
Numai turişti particulari,
Numai nebuni ocazionali.

Aşa că nu ne interesa destinaţia,
Ne ajungea bucuria
Că mergem cu toţii spre marele munte.

Pe cari* o întrerupem noi din când În când Cu cântece despre el şi despre drumul nostru şi hai. Mă, să fim atenţi şi cu nevastă-sa, Că şi el e om.
În autobuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continuă,
Am început să obosim,
Nene şoferule, opreşte,
Să ne odihnim şi noi,
Să te odihneşti şi dumneata,
Că n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Şi-ntr-adevăr, conduce excepţional,
E cel mai bun, strigăm toţi,
Dar ne e foame,
Pentru că n-am mai oprit demult,
Şi-avem nevoie şi noi
De pâine, de apă, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l şi enervăm
Cu mofturile noastre,
Setea, foamea, somnul;
Geamurile autobuzului nu mai există demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta, Uşile au ruginit şi nu se mai deschid,
Şi şoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă şi accidente, '
Stau şi el şi nevastă-sa cu mâinile pe volan, Marile piscuri îi cheamă,
Mai e puţin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferată,
Vecină cu drumul,

După ce ni s-au spart cauciucurile
Şi după ce şoferul a dărâmat
Cu lovituri de autobuz

Autobuzul nostru se încărcase înspăimântător.
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Şoferoi conducea excepţional.
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Şi el clădea moale din mină,
Şi noi strigam iarăşi.
Lasă frate, lasă modestia la o parte,
Dă-o dracului de modestie.
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea di'um.
Ştim valoarea lui adevărată,
Eşti al nostru.
Eşti dintre ai noştri,
Rămâi între noi,
Bravo.
Ura,
Şi el nu mai putea să ne oprească.
Trebuia să fie atent la drum,
Iar noi eram prea mulţi
Şi începusem să-l incomodam.
Stăteam claie peste grămadă în autobuz.
Dar uneori îi blocăm o mină sau un picior,
Până când câţiva meseriaşi
L-au rugat să oprească pentru câteva minute
Ga -să-l facă o cuşcă de protecţie,
Să -nu-l mai incomodăm la condus.
Dar să-şi ia şi nevasta lingă el,
Au zis alţii,
Că. Drumul e lung şi se plictiseşte omul.
Şi uite-l acum în cuşca lui de protecţie,
În cabina lui blindată!
Ce hotărât conduce,

A dat drumul şi la muzică,
Se aude În toată maşina o muzică eroică,

Discurs de retragere
Nu facem. Oare. Noi. Exces cumplit De tot ce am luptat şi-am împlinit? Nu e normal ca, dup-atâta vreme, Civilizaţia să ne mai cheme?
Nu resimţiţi şi voi un pic de jale Când discutăm probleme sociale Şi ştim cu toţii, ştim din mână-n mina, Că-l faliment industria română?
Că am avut pământ mănos ca untul Şi l-am falsificat cu de-amănuhtul? C-am luat cu ură, petic după petic, Modelul, calapodul sovietic.
Vai, Doamne, toate relele din lume S-au adunat aici să ne consume, Parcă mai trec şi jefuiesc nohaii, N-avem petrol, dar am ucis şi caii.
Şi, într-o zi, nu vom avea nici sare, Decât în lacrimile seculare, Pe Olt şi Mureş plâng uleiuri moarte Şi n-avem, vai, de apa noastră parte.
Toate finalurile-s provizorii, Dacă nu stau sub zodia valorii.

Case şi biserici, '
Sate şi oraşe,
Începem să coborâm,
Şi bineînţeles că viteza creşte,
Aşa e la orice cobor ir e,
Viteza creşte,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Alţii au fugit,
Alţii ne-am uscat de foame şi de sete,
Alţii am îngheţat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboară
Halucinând pe linia moartă
De cale ferată,
Şi numai ei doi,

Şoferul şi nevastă-sa,
În cabina blindată,
Se uită doar înainte,
Nu mai ştiu pe cine conduc şi unde se duc,
Şi de ce tac toţi pasagerii
Şi de ce se merge cu viteza prăbuşirii,
Când excursia începuse atât de frumos
Către marele munte.
12/13 iulie 1987

Ci de la casă pân' la altă casă Ne plângem toţi. Nimic să nu ne iasă. Nu. Mai contează de ce neam şi sânge Este aceia ce-n necaz se frânge.

Pe unguri nu-l agitâ-aiei tempesta, Ci libertatea de la Budapesta. Şi toate-ar fi atât de simple, iată. De-ar fi atât: valoarea respectată.

Primiţi o -provocare de la mine, Visez imperiul Daciei latinei Cu toţi ai ei, cu naţii diferite, Trăind, nu în egalităţi minţite.

Ci după minte, faptă şi valoare. Va fi cândva acest pământ sub soare Şi cei mai buni vor fi atunci mai mării, Să nu ne râdă în obraz bulgării.

Să nu ajungă i'uşii să ne-ntreacâ în bunăstarea lor şi-aşa săracă. Voi nu vedeţi, că nu-l. Decât o cale: ' Să-şi vadă fiecare -de-ale; sale?

Încolo, noapte bună, tuturora; Vreau să mă culc pentru un veac, e ora. Şi ţineţi minte-această profeţie: Nimic aici nu va mai fi să fie.

De nu vor fi ştiinţa, fapta, arta, De nu va fi reformulată Sparta, 5 —Faiztâ cenzurate

Această ţară dulce şi bogată
La palmă are dreptul să ne bată.

Că ni s-a dat întreaga ei avere Şi noi ne-am învăţat pomeni a cere. Voi sângera aici o altă rană. Ca-n vechea. Doină eminesciană.

Voi spune că. Problema nu-l de rasă, Ci de valoare umilită-acasă. Ne pleacă nemţii, că aşa le vine, Se duc. Şi ei. Unde le e

mai bine.

Dar hai să facem lucrurile toate În luptă, în mister şi-n calitate. Mi-e jale. Parcă, să mai spun acestea. Mi-aş scrie mai degrabă eu povestea.

Dar prea sunt competiţii de cuvinte Şi prea se-nşală vşi prea mult se minte şi prea au pus puterea lor hilară. Incompetenţii pe această ţară.

Agricultura este muribundă, Substituirile de om abundă. Şi-acum. Nu de la Nistru pin1 la Tisa, Românul, cum se zice. Plinsu-mi-sa.

Universalitate obligatoria

N
Am impresia că atât de tare
Mă asupreşte cenzura română
Încât scăpându-l printre degete
Voi deveni încet-încet
Poet european
Întocmai, cum aluatul
Frământat de bunica nlea,
Scăpându-l printre degete
Devenea nu pâinea
Comună şi obştească a casei,
Ci acele fragmente plăcute şi · dulci
Care se coceau primele pe plita încinsă
Şi care mi se părea că sunt făcute
Din alt aluat.
Atât de rău vă purtaţi cu mifte,
Atât de nedrept,
Atâjţ de umilitor,
Atâta mă pătimiţi româneşte,
Încât încep să năduşesc mondial.

Breaza, 20/23 decembrie 1983

Compatrioţi, nu şovăiţi, căci toate Ce nu se fac veni-vor răzbunate.

Voi vreţi ca seminţia să ne piară? Un ultim tren mai fluieră în gară
Şi noi balcanizăm aici în lene Cultura prin brigăzi oligofrene.
Mi-e milă de confuzia aceasta
În care şi-a pierdut ţăranul brazda,
Dar puneţi mâna pe pământ odată,
Lăsaţi-l peste palme să vă bată
Şi înhămaţâ-vă la el, la brazdă,
Să scoatem din noroaie ţara noastră.

Nu-l de-nţeles de ce milos te-arăţi Şi ne permiţi al numelor răsfăţ, Dar dă-ne număr, ca-n maternităţi.
Tu, care n-ai biserici să te-nchini, Trimite-ne să ne zvârlim în spini. Cristosul mamii noastre de cretini.
Cum îndrăznim chiar noi s-avem păreri Când tu. Te-ai învăţat numai să ceri Mereu mai multe, astăzi deoit Constrânge-ne până cădem în brânci şi-aruncă-ne la bibilici pe stânci, Tu, care ştii prea bine să arunci.
Ia cimitire, case. Ia-ne tot
Şi dă-ne-n schimb o labă peste bot,
Când vezi că ochii noştri nu mai pot.
Şi, mai ales, lansează-ntruna legi
Cu care să ne ţii şi să ne legi
Şi să ne faci mai slabi şi mai betegi.
Să-ţi fini din zi În zi tot mai datori,
Dar tu până la noi să nu cobori,
Ci să ne scuipi, de tot mai multe ori.
O, statul nostru, te arăţi prea blând
Cu cei. Ce chiar. Când dorm şi. Tac, te vând Şi vor minqare, văi, din când. În.'tind.

Rugăciunea poporului către stat
Vinovăţii Ungă vinovăţii
Ne-ndemânateci suntem zi de zi.
Tu, stat al nostru, cum de ne mai ţii?
'Nu vezi că suntem ultimii betegi,
Comiţătorii de fărădelegi,

De ce nu ne loveşti dacă-nţelegi?

Spre slava ta, muncim neîncetat, Dar alţii piramide au lucrat, Ne iartă fala, dragul nostru stat.

Noi umplem forme, clase, scări şi oşti; Tu, sigur, toate astea le cunoşti, Dar pedepseşte-ne. Că suntem proşti: Tu riu-nţelegi că poţi să iaci ce poţi, Că vom tăcea cu bărbăţie toţi, Tu n-ai simţit că. Suntem idioţi?

Beleşte-ne întruna, ca pe boi şi nu ne dă nici pielea înapoi, ' Dar 'sprijină-te permanent pe noi: Când mai greşim şi scoatem un oftat; Tu spune vreunui oaspete mirat Că suntem cetăţeanul turmentat: „.'”

Vis cu Pcmait Istrato

Am fost o clipă obosit şi-atunci Pe drumuri de oraşe şi de sate Mi s-a părut c-aud cum ne găsesc Greşelile lui Panait Istrate.

Şi deveneam cu toţii derbedei, Metafora se colora, vulgară şi pe un pat de scânduri, de doi Ne aşezam şi evadam din ţară.

Bani,

Şi deveneam mari scriitori francezi,

Stiliştii de extracţie română şi la Brăila ne-ntorceam mascaţi Cu paşaportul mincinos în mână.

Plecăm înrâebumţi în Răsărit

Ca să gustăm şi noi o nouă lume,

Şi deveneam denigratorii ei

Să nu-l mai ştim de ţeluri şi de nume.

Şi-atunci Fănuş, născut din pasta lui, Lua întreaga adunare-n spate Şi noi pierdeam, răniţi de hazul lor, Greşelile lui Panait Istrate.

21/22 august 1988 Ciucea

Dar tu eşti animat de planuri mari,

Cu noi, când vrei, pământul poţi şă-l ari.

Aşa precum au hotărât cei tari.

Păstrează-ţi, deci, teribilul nucleu, Ne este greu, tu dă-ne şi mai greu, Dar să măreşti poverile mereu.

Ne mai auzi că smiorcăim de plâns? Constrânge mai amarnic ce-ai constrâns Şi dă-ne şi-o bătaie ca răspuns.
Ia pielea de pe noi şi fă-o bici, Spre-a fi mai multă ordine aici Şi bate-l pe români de când sunt mici.
Şi, ca să ai mereu mai mult pământ, împuţinează-l pe acei ce sunt Organizând mormânt peste mormânt.
Şi, ca să fii deplin învingător,
Când vezi că şi bătrâni şi tineri mor,
Renunţă pân-la urmă la popor.
Rămâi doar tu, pe unde urme nu-s, Cu tot mai multe calităţi în plus, Un stat curat, de jos şi până sus.
Beleşte-ne întruna că pe boi Şi nu ne dă nici pielea înapoi Şi, pentru toate, iartă-ne pre noi.
16 octombrie 1986 Năsăud

Vis cu Pcmaât Istrate Am fost o clipă obosit şi-atunci Pe drumuri de oraşe şi de sate Mi s-a părut c-aud cum ne găsesc Greşelile lui Panait Istrate.

Şi deveneam cu toţii derbedei, Metafora se colora, vulgară şi pe un pat de scânduri, de doi Ne aşezam şi evadam din ţară.
Bani,

Şi deveneam mari scriitori francezi, Stiliştii de extracţie română şi la Brăila ne-ntorceam mascaţi Cu paşaportul mincinos în mână.
Plecăm înrâebumţi în Răsărit
Ca să gustăm şi noi o nouă lume,
Şi deveneam denigratorii ei
Să nu-l mai ştim de ţeluri şi de nume.
Şi-atunci Fănuş, născut din pasta lui, Lua întreaga adunare-n spate Şi noi pierdeam, răniţi de hazul lor, Greşelile lui Panait Istrate.
21/22 august 1988 Ciucea
Dar tu eşti animat de planuri mari.
Cu noi, când vrei, pământul poţi să-l ari.
Aşa precum au hotărât cei târţ

Păstrează-ţi, deci, teribilul nucleu, Ne este greu, tu dă-ne şi mai greu, Dar să măreşti poverile mereu.

Ne mai auzi că smiorcăim de plâns? Constrânge mai amarnic ce-ai constrâns Şi dă-ne şi-o bătaie ca răspuns.

Ia pielea de pe noi şi fă-o bici, Spre-a fi mai multă ordine aici Şi bate-l pe români de când sunt mici.

Şi, ca să ai mereu mai mult pământ, împuţinează-l pe acei ce sunt Organizând mormânt peste mormânt.

Şi, ca să fii deplin învingător,

Când vezi că şi bătrâni şi tineri mor,

Renunţă pân-la urmă la popor.

Rămâi doar tu, pe unde urme nu-s, Cu tot mai multe calităţi în plus, Un stat curat, de jos şi până sus.

Beleşle-ne întruna că pe boi Şi nu ne dă nici pielea înapoi Şi, pentru toate, iartă-ne pre noi.

16 octombrie 1986 Năsăud

Fişa

I pak dau ştire Aşa mi-am petrecut eu viaţa Între indicaţii şi cozi la carne, între decrete şi tranchilizante, între ce era voie şi ce era nevoie.

Arad, 18/19 martie 1984

Spectator entuziast

Mina mea bătută bine-n cuie cere voie totuşi să cobor, să votez, cu voia tuturor, cum că nimenea pe cruce nu e.

Urc la loc. Să nu aveţi probleme, Nu doresc decât şi eu să pot să-mi exercit dreptul meu la vot când conştiinţa mea o să mă cheme.

Şi apoi pe cruce singur, iată, mă întorc şi mă aşez chiar eu, astăzi nu-mi mai e atât de greu, cuiele când vin să mi le bată, dar lăsaţi-mi loc în jurul meu să mai pot aplauda o dată.

4 august 1936 Sălişte 'buioq 'nijq nnou a şuid ţdţfţ 9; îasiqBţŢS

Uiaşutţd au p 'ţnreas ţsbjbi Rnou au ap 'pitreuioy; ţn^ujxuşd ţiji; soj jb

Aş nşi ţaiodod aads aut; aidsuţp
Ui 'bj; sibou «a, nj ui iiujbj

Scrisoare către Mihai Eminescu
De din vale de gândire, de din vale de simţire, îţi trimit această carte, prea umil, măria-ta, Ca să-ţi spun că nu e Doina nici în cartea de citire, Nici în sufletele celor care-n veac ne vor urma.
Cum cădem aşa ne lasă, cinic mod e modul vieţii şi aşa se pare veşnic că era normal să fim. Neamul românesc nu ştie să-şi păstreze cântăreţii, Sunt vardişti care le umblă şi-n cearşaful lor intim Doamne-al poeziei noastre, îţi trimit această carte şt te rog să f aci. Un bine celor trişti din veacul meu Să nu fie condamnată arta neamului la moarte. Roagă-te din cerul lumii, roagă-te la Dumnezeu Fă cum ştii şi îl convinge despre cumpenele frânte Şi despre abrutizarea omului prin interes şi convinge-l că-l nevoie pe pământ să se mai cânte, Dacă toţi heralzii morţii înaintea noastră ies Voievoade, toate-s bune, dacă nu cumva sunt rele, Dar s-a şubrezit şi zace azi cuvântul românesc De atâtea boli ce urcă în limbajul vremii mele, Pentru-a-l scoate din restrişte trebuie un eminesc.
De din vale de gândire, de din vale de simţire, Grăim, Doamne, către tine, că ne eşti aşa de drag, '

Eu n-am contract cu nimeni, decât cu-această ţară, Eu îi iubesc ţăranii şi casele din sate, Pe mine dărâmarea dementă mă omoară Şi cred că e absurdă şi cred că nu se poate.
Voi ştiţi cu cită trudă îşi face omul casă?
El viaţa şi-o aşează în orice cărămidă,
Şi loc pentru ferestre şi pentru uşă lasă
Şi-un ochi măcar nu poate nici noaptea să închidă.
Ce fel de târâtoare v-au pus în sânge rele, De nu aveţi ruşinea măcar elementară Ca lacrimile noastre, de crimă să vă spele Şi -ţara românească să o lăsaţi în ţară?
În fiecare seară simt un fior în mână, Aş scrie şi-aş rescrie şi iarăşi aş rescrie Această luptă surdă din ţară şi ţărână, Această încleştare, această tragedie.

24 august 1988 Şieu-Odorhei

Steagul de ţarina

În fiecare seară simt un fior în mină. Aş scrie şi-aş rescrie iubirea mea de ţară şi-mbrăţişând bătrânii pe braţe simt ţarină Şi-n versurile mele nu i-aş lăsa să moară.

Li regăsesc prin sate şi nu pot recunoaşte Nicicând şi nimănuia vreun drept să le dărâme. Mai bine mor eu însumi, în veci spre-a nu mă naşte, Decât să moară satul şi cea mai bună lume.

De ce sunteţi nevolnici, de ce urâţi bătrânii? De ce urâţi ţăranii şi v-aţi pornit pe ţară? Ridic spre ceruri steagul de luptă al ţarinii Şi din ţarina noastră eu vă invit afară.

Nu-s case ca palate şi nici nu au creneluri. Dar falsa voastră grijă în plus e inutilă, Cu sistematizare şi sate-n două feluri Noi refuzăm vreun sprijin şi orice semn de milă.

Nu v-a cerut-o nimeni, trăim precum ne place, Nu ne luaţi pământuri şi case şi morminte,

Ca, de atâta silă, noi iarbă ne vom face,

Să nu mai aveţi oameni, noi biruri spre-a pretinde.

Atât de zdrobitor victorioasă

Încât a devenit idee,

Nu mai are nici o realitate.

Doamne, e nedrept totul,

Copiii nu mai au decât recreaţii şi examene, Ore de clasă nu mai sunt,

Bătrânii sunt puşi la zid

Sub nişte taloane de pensii

Care sunt trase din tunuri

Ale bunăvoinţei generale.

În rest muncim până ne cad mâinile din umeri Şi nu mai ştim pentru cine muncim

Mai ales că ei ne dau să faeem

Lucruri pe care tot ei le consideră inutil?

Şi ne reproşează nouă

Că facem lucruri inutile.

Dar, în fine, Doamne, primeşte-mă în audienţă
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mânăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fii bun şi primeşte-mn
Că, altfel, dacă întârzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de răşină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă şi ascultă-mă
La ora' când mânăstirea ta
Cu 5 continente
Şi cu 4 miliarde de prăpădiţi
Instalează ultimele arme
În clopotniţă J
Breaza, 10 deeembrie 1983

Călugăr
Doamne, fă-mă călugăr
Şi cheamă-mă până la tine
Să-ţi spun adevărul
Despre marele dezastru pământesc
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiţi,
Au fost ofensaţi,
Dar călugării au totuşi
O oarecare liberă trecere
La vămile cerului.
Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că există
O scară de răşină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc şi să-ţi spun.
Voi găsi-o chiar dacă
Nu e în evidenţa primăriei din Măneciu
O voi găsi-o după miros,

După mirosul morţilor
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie,
O voi găsi-o şi voi veni
Să-ţi spun ce rău e pe pământ
Să-ţi spun că-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieşit

Eu însumi scriu acum la lampă mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au gâzii mei un minim interes poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu î Acela, zic Casandrele, sunt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu, Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântăreţul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de'şarpe, rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde! Ce să mai cânt? Pe voi ca pe eroi? Îmi vine şi a plânge şi a râde că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeţi că nu mai aveţi ţară şi că străini vi-s pruncii, cobitoriˆ învaţă ei ceva pe dinafară, dar n-au părinţi, ei au meditatori.

Voi -nu simţiţi că nu mai aveţi ape;? V-au luat piraţii tot" pe vasul lor ·. Şi iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.

Şi

Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu văd pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt, când au venit piraţii şi apele din matei ni le-au furat, o lacrimă fiinţei mele daţi-l şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-arn dus-o pe a mea.

Eu. Sclavul trist al harpei mele triste, prăpădul întinzându-se îl văd şi nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească să înţeleg că totul a căzut, dar. Vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolesc de frică; probabil mă consideră ciumat,

Scrisoare de iarnă
Multe aş putea să vă povestesc
Despre mine şi despre ceea ce am făcut
Eu pentru voi
În vremea în care voi mă contestaţi
Dar mi-e greu
Să vă vorbesc reflexiv.
Lăsaţi, că va veni cineva
Şi vă va spune,
Chiar dintre inamicii mei
Se va ridica unul
Mânat de rem uscare
Şi vă va spune.
Până atunci, nu vă cer decât atât,
Oricât ar fi de greu
Nu plecaţi!
Această ţară are nevoie de oameni
Cum are nevoie o faţă de masă
De câteva greutăţi aşezate pe ea.
Să nu o ia vmtul.
Rămâneţi aici,
Mai rămâneţi aici,
Şi să mai încercăm o iarnă
Vă rog,
Vă rog din tot sufletul,
Vă rog înlăcrimat şi testamentar,

Din harpa mea ridicolă şi tandră involuntar un cântec fără rang te cheamă lângă mine, hai Casandră, sărut Ł-rni gâtul gata pentru ţtreang.

Tulbure paznic
Tulburele meu paznic,
Să nu-ţi închipui
Tot păzindu-mă
Că tu eşti
Comoara pe care
O păzesc eu.
Ai şi tu rolul tău,
Ai şi tu leafa ta,
Biet delator,
Ascultăreţule.
E nevoie şi de
Tulburii paznici,
Din când în când
Mai au şi ei
Ceva de făcut,
Când mai fuge câte-o chitară,
Când mai contrabandează vreunul
Aur. de exemplu.
Dar paznicul e paznic,
Paznicul nu e totuşi
Mai important decât
Averea pe care o păzeşte.
Bietul meu paznic,
Scump turnător,
Copil din fiori
Al Temnicerului cu temniţa,
Mă urmăreşti toată ziua,
Te prefaci a fi
Altceva decât eşti; -/
Îmi zgâni literele,
Îmz asculţi cântecul

Ca pe-un piept bolnav,

Mai rămâneţi aici, '
Nu deveniţi marfă cu preţ redus
A unei Europe care vă va sacrifica oricum,
Mai încercaţi o iarnă.
Mai încercaţi o iarnă, ·
Dragii şi pătimiţii mei;
N-are rost să mă laud,
N-are rost să vă aduc argumente
Cu privire la mine.
Doar atât. Vă spun:
Credeţi-mă măcar ca pe flaşnetarul
Cu papagal fermecat
Care vă ghicea viitorul,
Va fi mai bine,
Sigur, mai rău nu se poate,
Sigur, e aproape tot,
Ce se putea încerca
În materie de condiţie umană-limită.
Dar mai rezistaţi o iarnă
Va fi mai bine.
Mai rezistaţi o iarnă,
Dragii mei.
După aceea totul.
Tot ce veţi face,
E justificat.

Breaza 22/23 decembrie 1983 8T Cineva mă asculta în Veac cu putere ocultă, din zid cineva'mă ascultă, cu cât mă coboară pe mine, cu-atât el mai mare devini.

Iubirea mi-o suge prin tuburi, mă simt răstignit pe şuruburi, ce face cu mine nu-l veghea, el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate, poporul de rău şi păcate, de cei ce ţin arme în liră de cei care mint şi conspiră.

Dar nu, el ascultă orbeşte, pe om când acasă trăieşte, ne intră-n cearşaf şi sub piele, tn creier de gânduri să-l spele.

Prin mari, electronice unde în ochi şi în tălpi ne pătrunde,

putere zeiască şi oarbă el scris e şi-n firul de iarbă.

Fruntea ta miroase A cătuşă, Mâinile tale Au ruginit.
Tulbure paznic paranoic, Să nu-ţi închipui cumva, Tot păzindu-mă astfel, Că tu eşti comoara Pe care o păzesc eu.

Ascultă fereastra deschisă şi viermii urcând în caisă, cum gâfâie-n dragoste mârâi, concertul mărunt al pieirii.
În veac cu poliţie multă, din zid, cineva mă ascultă.

Eu te salut de-aipea Mattogrpsso
Şi aş veni la ţărmul tău pe jos
Dar eu prefer să fiu bolnavul Shakespeare
Decât tembelul veşnic sănătos.

U prefer pe Shakespeare
Şi chiar dacă sunt insul de pe lume Cu oameni pe trei veacuri longevivi Prefer civilizaţia aceasta Cu oameni suferinzi şi-concesivi.
Am auzit ea sunt în Mattogrosso Un fel de indolenţi nemuritori Dar Shakespeare s-a născut în Europa Cu cancere şi ciumă şi erori.
Nu mi-e destul să ştiu că sănătatea E-un fel de fiară care uită tot Aşa cum nu accept să mi se pară Că-l 'mai puternic al maimuţei bot.
Cu dinţii cariaţi la el în gură A scris Poetul versul genial, Colita-l zomăia stupid în burtă Când l-au chemat şi premiat la bal.
În însăşi imperfecţiunea noastră În însuşi trunchiul nostru pururi frânt În înseşi bolile ce ne încearcă Se află hazul vieţii pe pământ.

Am râs de alţii şi de lume, Acum y or râde ei de noi, Nu mai avem măcar un nume Ni se iau toate înapoi.
Am asistat cu ochiul rece La tragedii şi împilări, Acum prin carnea noastră trece' Un şir de pacienţi călări.

Nu poate nimeni să ne lase Să fim o zi independenţi, Salonului numărul 6 îi vom rămâne pacienţi şi, vai, târziu veţi înţelege Doar ajungând şi voi aici Că totul e o fărdelege în mâinile unor mujici.

Ne ducem gratiile-n oase, De care-am râs indiferenţi, Acest salon. Numărul. K Căruia-l suntem pacienţi.

Cât nu suntem în el ne pare Şi acceptabil-şi normal, Dar dinăuntru e-nchisoare, Salonul 6 din spital.

Acelaşi Salon nr. 6

Cu vieţi urâte şi frumoase Mai liniştiţi, mai turbulenţi, Salonului numărul 6 îi suntem totuşi pacienţi.

Şi-aşa cum ne-am născut aiurea Vom şi înnebuni pe rând Atunci când va cădea securea între realităţi şi gând.

Vom conversa filosofie, Vom şti de toate şi nimic Şi într-o zi care-o să fie Vom încăpea în patul mic.

Halat şi pijama şi pernă Şi alte drepturi, alţi colegi, Doar nebunia ni-l eternă În bruma celorlalte legi.

Şi paznicul o să ne batâCu pumnul mare cât un kil Ce-a fost o palmă încordată Când el ne salută umil.

Refugiul

Cu vârsta în spate grăriiîdă Cu drumul în faţă o aţă Dau ochilor dreptul să creadă Că asta e singură viaţă

La toţi vă trimit o scrisoare Abia ticluită din frunze Să v-o însuşiţi fiecare Că-n ea un acelaşi răspuns e Sătul sunt de tââte acestea De bâlciuri şi notariate îmi trebuie numai povestea De cum le-aş distruge pe toate.

Sunt frate cu caii din hamuri Ca ei să nechez parcă-m'i vifte Când biciul se-aude pe neamiii i Şi hamul e-ntreg şi pe mine De-aceea îmi place o cale Mereu mai ascunsă-n natură De-aceea cu mâinile goale Mă-nlănţui în apă cea pură.

Deodată, toţi se depărtează Şi ne privesc cumva cumplit, Cu-n fel de milă şi de groază Crezând că am înnebunit.

Şi trece-un timp când pe aceştia Ce ne-au legat cu-n gest brutal Ceilalţi cu toată deznădejdea îi vor trimite în spital.

Şi generaţii numeroase Vor tot râvni o sfântă zi. Dar un salon-numărul G Mereu va fi, mereu va i'i 1986

Poezii cenzurate.

Strigoiul care sunt

Sunt un strigoi ce mai apare pe la petreceri populare şi doar penumbra mă îndură în câte-o casă de cultură.

Cu guler ridicat de grijă, mă mai preumblu prin cetatea pe unde pot primi o schijă, c-a triumfat securitatea.

Poporul meu nu e acasă; e sau la fabrici sau la coasă şi nu mai am măcar o rudă căderea mea să o audă.

Mă mai opresc la vreo fântână şi capu-mi bag în apă rece, singurătatea mă îngână şi niciodată nu-mi mai trece.

Sunt un strigoi vânat într-una de cei ce vor stârni furtuna, vin nişte potere pe-aicea, vânându-ne zelos cerbicea.

Atât nu-s stăpâne pe toate Industrii, chimie şi farduri Şi, vai, cea dintâi libertate E-o zdreanţă întinsă pe garduri Aveţi planuri mari de robie Tembele proiecte severe Nimic n-aţi mai vrea să mai f ie Dar n-aveţi destulă putere.

Din cifrele cinicei creşteri Se-aude un plânset de mumă Dar încă vi-l frică de peşteri Plecarea în cer va rezumă.

Eu-contra pornirilor voastre Am numai pornire curată De-a scoate natura din glastre Şi de-a mai gusta-o o dată.

Cu vârsta în spate grămadă Cu drumul În faţă o aţă Las ochilor dreptul să creadă Că suntem, mai suntem în viaţă.

9 iunie 1989 Năsăud-Horclou

Spovedanie fie ce-o fi

Uite, aceasta e spovedania mea,

M-aşe'z în genunchi

Şi-o scriu cu lacrimi

Pe piatra menită ultimei oficieri.

Dac-aş mai putea să trăiesc

N-aş scrie-o,

Aceasta e cutia neagră

A bordului meu,

S-o parcurgeţi cândva, după moarte.
Am fost un om cu bune şi rele
Am crezut în poporul meu,
Şi-n umanitate,
Mi-am iubit ţara,
Părinţii şi cultura naţională,
Din când în când am greşit,
Alteori n-am greşit,
Fusesem condamnat să mor
Ca un borfaş,
Ceea ce era nedrept,
Acum, printr-o neaşteptată
Reacţie majoritară
Mă simt destinat
Unei morţi de martir,
Ceea ce iarăşi nu e drept,
Consideraţi moartea mea
Ca un indigo prost
Între ce s-a dorit de la mine
Şi ceea ce am simţit
Că se doreşte de la mine
În plină putere de muncă,
În plină putere de creaţie
Am fost umilit

Strigoiul ţării şi-al urgenţii mai calcă pe bocanci agenţii şi ştie bine, simte bine, că moartea lui deja e-n sine.

Şi cred c-aş mai muri o dată, definitiv de-această dată, de n-aş vedea, prin triste danturi, copiii mei intrând în lanţuri.

Sunt un strigoi ce mai apare pe la petreceri populare, mai căutând, de n-ar găsi-o. Îmbrăţişarea de a"dio.

Buzău 8 aprilie 1933

Într-un noroi prefabricat
Pentru că tot zi de zi
Să se dezvinovăţească.
Nu v-acuz,

Nu vă cert,
Nu vă iert,
Vă informez, doar atât.
Oricum, chiar dacă n-am murit
Din cauza voastră
Sau pentru voi,
Am murit fără voi,
Continuaţi să vorbiţi limba română
Şi gândiţi-vă la ceea ce vă spun
În limba română.
Aceasta a fost
Spovedania mea,
Cu genunchii pe piatră
Ultimei oficieri.
Adio!
Spovedania mea
Se încheie aici
Unde lăcrămând
Aştept să înţeleg
De ce a fost nevoie
Să mor.
30/31 ianuarie 1988

În ţara mea,
Şi nimeni n-a sărit
Să mă apere,
Veţi căuta poate mâine
În biografia voastră
Gesturi prin care veţi zice
Că aţi încercat
Să mă recuperaţi,
Dar ca un criminal
Am fost izolat
Şi ca un ciumat
Am trăit după cum au considerat
Că trebuie să fiu înjosit
Cei mai abjecţi dintre oameni,

Pompierii care
Pentru a-şi dovedi utilitatea,
Aprind noaptea incendii
Pe care să le stingă ziua,
Dragii mei,
Contemporanii mei,
Atât de ocupaţi,
Care nu mă mai auziţi,
Care mă minimalizaţi,
Mare părere de rău
Vă va încerca
În postumitatea mea,
Spovedania aceasta
Nu e decât începutul
Unui testament cu care sunt dator
Celor ce ar trebui să înveţe
Că nu există justificare
Pentru a confisca,
Pentru a aresta,
Viaţa, poezia şi casa unui poet.
Dacă vor mai fi
Poeţi de limbă română.pe lume
Ajutaţi-l să se ocupe de poezia lor,
Şi nu-l mai pătimiţi ca pe mine
Să se scufunde zi de zi

A fost ca moartea sensului din verbe Această vreme fără nici un sens, În care voi m-aţi ofensat imens, ' Dacă şi astăzi sângele-mi mai fierbe.

Lncrederea-n cuvânt îmi e deplină Eu bestiilor nu le dau nimic, Iar dacă tac, nu-nseamnă că abdic, Ci las ca sensu-n verbe să revină.

Un lexic obosit şi fără vlagă,
Ca o armată în prizonierat
Spre care veşti de-acasă nu răzbat
Şi nici conştiinţa nu mai e întreagă.
.

Iar eu, ştiindu-le cum se-ntâmplară, Nu cred pierdut nimic din ce a fost, Ci mă aplec spre cel mai tainic rost Să regăsesc tăcuta noastră ţară.

Să mai aveţi curaj să vi se nască. Atunci când voi veţi mai uita de ea, Poeţi ca mine, care-şi vor păstra Credinţa sfântă-n limba românească.

Atât vă rog şi nu plec nicăierea, Dar intru în pământ câte puţin, în sanctuarul nostru arhiplin, Să vă arăt că ştiu ce e tăcerea.

Eu nu v-am spus nimic din limbuţie, " N-am vrut să fiu prezent la vreun concert; Ci ca să mă inculp şi să vă cert Că aţi uitat ce şi uitarea ştie.

23/24 martie 1987

Crainicul tăcut

Dar nebunia mea de a mai spune, Când voi atâţia aţi tăcut umil, Să-mi dea măcar un drept la un azil Şi şansa unei morţi niţel mai bune.

Cum am putea să fim egali la urmă, Când eu am sângerat, iar voi râdeaţi? Fără-ndoială că rămânem fraţi, Dar eu sunt singur şi vă văd în turmă.

Nu mi-am dorit vreo unanimitate
Şi nici majorităţi în săli de vot,
Eu pentru cauză murind de tot,
La ea gândeam, nu mai gândeam la toate.
Un joc absurd de-a viaţa şi de-a moartea
În care mulţi trăiesc şi alţii mor,
Dar eu prin calomnia tuturor
Aş vrea ca nimeni să nu-mi ţină partea.

Am fost nebun că v-am mai spus cuvinte, Când voi treceaţi cu ceară în urechi Strâmtorile unei legende vechi, Suind pe punţi pe cel care vă minte.

Chemaţi zidarii, astăzi fac donaţii, Dau gratis marea mea melancolie, la-ţi, lume, epoleţii, uite, ia-ţi-l, Mă degradez cu voia. Să se ştie.

Din mine, faceţi, buni prieteni minimi, Din al meu sânge şi-

ale mele oase, Două spitale: unul pentru inimi Şi celălalt spital, de boli nervoase.

Dau totul pentr-o singură plăcere, Căreia toată viaţa îmi consacru: Să aruncaţi în aer cu putere Al judecătoriei duhnet acru.

Mi-e trist şi nii-e leşin şi mi-e şi scârbă, Mi-e asfinţit, mi-e doliu, mi-e nevroză, întreaga schelărie-a mea se surpă, Sub împuşcata mea apoteoză.

După atâtea drumuri între vârfuri, Alunec într-un smârc cu delatorii, Dosarele plutesc ca nişte stârvuri, Prin râuri reci de lacrimi provizorii.

Oho, ce lume, fără de ruşine, ' Ce negustori, ce multă târguială, De-atâta rău, aproape că mi-e bine şi iată-mă la. Baia comunală, Unde un important congres se ţine Şi văd justiţia în pielea goală.

Cântec despre mine însumi

Simt sângele în aripile rupte,

Cum cade pe pământ şi cum îngheaţă.

De-atâtea ori învingător în lupte,

Eu rana-mi ling, învins ce sunt în viaţă.

Vă dau tristeţea mea, chemaţi zidarii,]

Din ea, cu toţii, să vă faceţi case, j Să stea mai micii şi să stea mai mării: Şi-rx pace toate rănile să-rhi laşe.

Oho, ce lume, ce sfârşit de eră, Ce lupi cinstiţi purtând căciuli de oaie, Este de râsul lumii cel ce speră, Rotund pământul e, când se-nconvqaie.

Aşa să faci, să iei din mahalale, De unde stă noroiul să te muşte, Pe cea care va cere să te-mpuşte Apoi, plutonul curţii marţiale.

Şi dumnezeul mamii ei de viaţă şi mama ei de inimă bolnavă, * Degeaba eşti conştiinţă îndrăzneaţă, Când ai biografia încă sclavă.

Şi vă voi aminti atunci de mineˆ Cel umilit prin triste tribunale, Cel întrebat, cândva, fără ruşine Despre cearceaful pasiunii sale.

Eu sunt! Priviţi-mă şi ţineţi minte Că m-aţi pierdut încetul cu încetul, Azi am ajuns constructor de cuvinte, Eu ce puteam să vă rămân poetul.

Aveaţi şi voi nevoie să-l rămână Din toată limba voastră ce oftează Viitorimii, cel puţin o frază, Ea îmi stătea în inimă şi-n mână.

Şi-acum vă spun că încă mai sunt gata, Fac dotă la săracii din cetate, Mutaţi-mi voi tristeţea cu lopata, La temelii de caşi neterminate.

Mai trebuie şi-un dram de omenie, Oriunde se fac case, ţineţi seamă, Luaţi bătrâna mea melancolie, Faceţi-l poză şi-agăţaţi-o-n ramă.

Acum, că sunt atât de trist, văd bine Justiţia dansând în pielea goală, Prin aburii de baie comunală Ai iadului ce poartă băi pe sine.

Mă uit la voi şi-ntorc priviri încete,
Pe care-abia de le mai spăl cu plânsu-mi,
Într-o mitologie de regrete
Şi ochii mi-s sătui de mime însumi.

Simt umilinţă, nu simt sacrificiu, Ceva mă înrăieşte şi m-apasă, Tristeţea mea-l femeia de serviciu Care v-aprinde focurile-n casă, Care vă face şi curat în casă Şi voi îi mulţumiţi, atent, cu biciul.

O să mă scol într-o cumplită noapte Şi-am să v-arăt, la toţi, cum vă e felul. Când inima nemaiputând să rabde Va face ea, de voia ei, apelul.

Atunci să mi te ţii, să mi te saturi, Cum vei sări ca la război, o, lume, Cum vei sări din ale tale paturi Ca la-ncarnarea unei triste glume.

O să vă scot de boturi ca pe boii -Cu care brazdele vă mai sunt brazde, ' Şi-am să v-arăt ce-aproape-mi sunt strigoii Pâlpâitoari ai tinereţii voastre. O să vă bat la tălpi cu calapodul în care-aţi vrut să aşezaţi Fiinţa, Vă voi chema-n morminte cu aprodul, Vă voi batjocori cu neputinţa.

Şi vă voi spune vorbe de mirare, Ciudate vorbe, provocări şi chinuri, N-am să v-ascult, spunându-mi ce vă doare, Sângele

vostru-l voi preface-n vinuri.

Rugaţi şi sculptorul să mă mai ierte, Vreau să revin la ciumă şi nevroză. Simt că mi-au luat măsură de coperte, Vor să mă dea exemplu într-o poză.

Ce oameni vreţi să faceţi voi din oameni? Ce monstruoase oale de cuvinte? Ce tot supuneţi lumea la examen? Voi nu vedeţi că fiecare minte?

Voi v-aţi făcut un stas, o formă strâmbă, Un calapod cu marginile şchioape şi marea plânge, trâmbă după trâmbă, Că Venus În tipar la voi nu-ncape.

Eu ştiu că vi-l mai mică oboseala Cu-un singur fel de om şi-un singur verde, Dar n-aţi făcut voi, oare, socoteala în acest fel ce multe se vor pierde?

Când vă vorbesc, pe limbă simt nisipul Condiţiei în care m-aşezarăţi: Al pietrei confident şi sclav şi stareţ. Ce talisman de gheaţă îmi e chipul!

Nu mai alegeţi mai nimic din mine, Rămân atât: o piatră de doi metri, Cu sufletul În zgrunţuri pe ruine, Nevrând să se închirieze pietrei.

Mai e puţină vreme, ţineţi minte,
Eu încă vă pot da melancolie,
Nu vreau destin de piatră pe morminte,
~a. dau tristeţea mea, cu bucurie.

Nu mai culege cel care cultivă, Eu văd nomazii în succesiune, Dresorul lor cuvinte rele-mi spune Şi simt că mi-e şi drumul împotrivă.

Pierd sânge prin aceste aripi rupte Şi văd şi sângele: pe tălpi mi-ngheaţâ, De-atâtea ori învingător în lupte, Mă las învins de Nimenea în viaţă.

O mână-aş vrea să mai ridic şi, iată, E rece, ca o groasă codirişcă, Asemeni şi piciorul, fiinţa toată: Când le comand să mişte, nu se mişcă.

Nici inima nu mi-o mai simt, cedează, E-un gol în ea, de parcă urlă greieri, Nici mintea parcă nu-mi mai este trează şi nu mai am nici amintiri în creieri.

Mă văd în luciul unei baionete, Văd şi un paznic care e şi nu e Şi când răstorn privirile-mi încete Abia atunci observ că sunt statuie.

Voi m-aţi făcut statuie fără voie, M-aţi operat de firea omenească, De milă, de dureri, de paranoe, Aţi pus şi inima să se răcească.

Ce-aveţi cu mine de aţi pus să toarne În piatră ce a fost fiinţă caldă? Restituiţi-mi trecătoarea carne Ce-n dorul de a nu mai fi se scaldă,

Totuşi omul
Ce fel de lume,
Ce fel de om,
Arătăm altfel decât strămoşii,
Ne-am îndepărtat
De modelul aprobat,
Am înlocuit simţurile
Cu tehnologiile,
Ne-am vândut confortului,
Ultima furnică de pe muşuroi
E mai puternică decât noi,
Chiar şi greierele
Ar putea deveni halterofil
Mai degrabă decât copiii noştri
Vlăguiţi încă de la naştere.
Nu e nici o cucerire
Pierderea de către om
A instinctului său de supravieţuire.
Nu s-a realizat
Nici un progres,
Prin chimizarea
Care măreşte producţia agricolă,
Dacă datorită chimizării
Murim mai repede.

Mi-e silă de paradoxurile menite să dezvinovăţească exact acolo unde, ar trebui învinovăţit. Nu cred în industrie Ill

HO

Luaţi-o deci, furaţi-o cu încetul, E din acelea ce-n temei se-aşază, încă mai pot să vă mai fiu poetul, în zori, când toată lumea va fi Şi vă vor cere autoportretul Poate aveţi nevoie de o frază.
Trează.

Luaţi-mă, cât nu se-nnegurează!

Dar vrem să le fie caid copiilor noştri şi să aibă tot ce le trebuie, încă de pe acum.
Ce fel de oameni,
Ce fel de lume,
Aceasta e în permanentă problema
Şi, mai ales,
Strictul necesar.
Poate că e trist c-am ajuns
Să nu ne mai gândim
La nici un lux
Ci doar atât, la strictul necesar,
Dar aceasta e
Situaţia noastră psihică,
În clipa de faţă
Ne limităm la strictul necesar,
Punem umărul
La dezvoltarea economică a României
Cu mica rugăminte
Ca ţara să fie lăsată
Să pună şi dânsa umărul
La dezvoltarea noastră socială,
Nu ne trebuie perfecţiunea,
Dar o imperfecţiune serviabilă
P imperfecţiune pe potriva noastră.
O imperfecţiune intrinsecă nouă,
Căutăm.
Ne-am schimbat şi noi, aşa e, ne-am schimbat, ne-am

depărtat de natură şi nu înţelegem,

Decât În măsura
În care nu lezează omul,
Aşa cum nu cred nici că
Problema fundamentală a socialismului
E să depăşească
Prin nivel de dezvoltare economică'
Iadul capitalist,
Şi să obţină ce,
Iadul socialist?
Asta parcă pretinsesem noi,
O societate fundamental socială,
Iar nu economică,
De fapt, mutarea luptei
Din plan social
În plan economic
Este o diversiune
Apărută ca să acopere
Marile stângăcii, numeroasele minciuni
Şi dramaticile neîmpliniri sociale
Ale socialismului.
Nici o generaţie umană
Nu poate fi sacrificată
De dragul viitoarelor
Generaţii umane,
Mai ales că toate făgăduinţele
Se uită de pe o zi pe alta,
Şi mai avem dreptul la pâine
Şi mai avem dreptul la căldură iarna,
Şi mai avem dreptul
De a nu retrograda fără luptă
Din domeniul social
În domeniul economic,
Nu ne e nimic mai drag
Decât să participăm
La dezvoltarea României

Dulce armă mortaiă
Au răspândit peste lume roboţii,
Magnetică himeră automatizarea,
Salt înainte computerizarea
Şi, totuşi,
Omul râmârie în defect.
Omul iese păgubaş,
Copiii nu mai ştiu să meargă
Pentru că au calculatoare de buzunar,
Copiii nu mai ştiu să meargă
Pentru că au tot felul de roţi la îndemână,
Copiii nu mai ştiu să facă dragoste
Pentru că
Mecanizarea,
Automatizarea
Robotizarea.
Cibernetizarea,
Le ţin loc de buze palide
Şi de lacrimi fierbinţi
Şi de sexe aprinse
Şi de melancolie
Şi de cheful de fapte mari
Pe care ţi-l dă
Nemecanizată,
Neautomatizată,
Nerobotizată,
Necomputerizată
Necibernetizată, dragostea proprâu-zisă,
Dragostea aceasta,
La fel de cretină şi
La fel de genială,
Ca la începutul lumii,
Această neruşinată minciună pentru toţi
De dragul unui sfânt adevăr pentru doi,
Dragostea,
Această nenorocire plină de noroc,

Dragostea,
Feminitatea intrinsecă a instinctului,

De ce palizi şi nevrotici
Aducem pe lume copii
Despre care nu ştim
Dacă nu cumva
Sunt condamnaţi
Să îmbătrânească înaintea noastră,
Un frig. Cosmic
Circulă insinuant
Prin oasele păsărilor,
Noi boli apocaliptice
Aşteaptă clipa.
În biziitu'l adormitor al tehnologiilor,
Suntem străini de apă
Pe care am băut-o în copilărie,
Suntem străini faţă de copiii
Care am fost
Iar în anumite zile
Parcă amurgul cade încă din zori,
Parcă nimic n-are rost
Şi, cu atât mai mult,
Încrederea că va fi mai bine.

Doamne, neinspirată a fost
Trecerea la producţia de serie a oamenilor,
Astfel şi noi facem fiecare lucru
Şi lucrurile ne lucrează pe noi,
Tehnologiile nu sunt partea noastră
Cea mai durabilă,
Ci cir j ele noastre
După întoarcerea din frontul insesizabil
Al luptei pentru identitate
În care ne-am pierdut picioarele,
Vai, cârjele noastre,
Astea sunt tehnologiile.

L

Ci pentru că mistreţul este iluminat permanent de instinct,
Iar porcii sunt bolnavi
De savoarea tehnologiilor.
Dacă o pasăre călătoare
Se întoarce primăvara
Exact în locul de unde-a plecat
Şi-şi regăseşte cuibul,
Înseamnă că
Necunoscute căi de comunicare
Străbat natura,
Înseamnă că noi, oamenii,
Comunicăm pe căi existente,
Între noi,
Înseamnă că singurătatea
E imposibilă,
Înseamnă că omul rămânecea mai înaltă tehnologie a naturii,
Făcut cu cele mai scumpe
Şi mai rare materiale,
Dotat cu feed-back
Cu butoane pentru repede-înainte,
Încet şi repede înapoi,
Cu de toate,
Absolut cu de toate,
Chiar şi cu strălucirea
De-a crede prosteşte ani în şir
Că maşinile sunt mai importante decât el,
Că vor face ei, ceilalţi oameni,
Un computer superior omului,
Ce nerozie!
Şi, totuşi, dincolo de industrie şi agricultură,

Dragostea,

Această tandră legitimitate universală, ' dragostea, acest salt mortal fără termen de garanţie, această dovadă, această lipsă de dovezi, această cascadorie care se încarcă de conţinut şi

devine tragedie În sine, dragostea, această negare a tehnologiilor.

Ce fel de lume,
Ce fel de om?
Ne aflăm în faţa unei dilemş fundamentale, "
Va trebui
Să redezgropăm fintânile vechi,
Simpla continuare a cursei tehnologiilor
Ne va conduce către pierzare,
Fabricăm natură la comandă,
Însă natura nu se mai produce
Prin sine însăşi
Răsadurile de pătlăgele roşii
Mor în fiecare an,
Ca să se nască altele
Peste iarnă,
În serele artificiale.
Natura stagnează,
Natură e în pericol de a bălti
Un singur mistreţ sălbatic
E mai puternic
Decât' o întreagă
Crescătorie de porci,
Şi nu numsi pentru că
Mistreţul e flămând
Şi porcii sunt şătuâe

Vremea scenariile'
Ascultaţi ce vă spun,
Ascultaţi sfatul meu.
Lăsaţi armele jos
Şi culcaţi-vă.
N-are nici un rost,
Totul e pierdut,
Scenariul nostru a fost aprobat
Tocmai în acest sens
Ascultaţi-mă,

Dragii mei, ascultaţi-mă,
Nici un eroism nu e necesar
În această etapă în care
Eroii nu apar decât că
Echilibru
Pentru lipsurile celorlalţi.
Eroii sunt cumpănirea erorilor celor laşi, '
Ceea ce nu fac câteva mii de leneşi
Trebuie să facă un harnic
Şi-acela se cheamă erou.
Ascultaţi-mă,
Credeţi-mă,
Am încercat toate căile,
Am bătut la toate porţile,
Am muşcat cu poftă toate lacătele,
M-am rugat de toţi paharnicii.

Mai important decât ele
Pentru că le poate părăsi
Ori le poate însoţi,
Mai durabil decât cultura,
Mai adânc decât demersul ştiinţific,
Este el,
Omul,
El, amărâtul,
Mereu în bătălie,
El, omul,
Totuşi, omul.
11/12 octombrie 1988 Năsăud

Pledoaria mea. Dar n-a fost aşa, Dar nu-l aşa.
Nu vă faceţi iluzii,
Scaunele sunt ocupate în acest cinematograî
Pentru toate spectacolele.
De acum.
Şi până la
Demolarea cinematografului.

Dar nu vă faceţi iluzii,
E păcat de dumneavoastră toţi,
E păcat,
E păcat şi de mine,
E păcat şi de copiii mei
Ascultaţi-mă,
Credeţi-mă,
Lăsaţi armele jos,
Nu mai trageţi unii într-alţii,
Orice-aţi întreprinde,
Scenariul e scris cu de-amănuntul,
Nu urmează decât micile nuanţe ale regiei.
Uite, de exemplu şi eu acum
Nu fac decât să umplu de realitate
Un rol existent,
Rolul celui ce se căieşte.
Atâta tot.
Dar vă spun drept,
Dar vă jur cinstit,
Şi eu am dat cota mea
De încredere
Acestei cauze.
Şi, chiar şi acum,
Când îmi dau seama
Că totul e zadarnic,

Ascultaţâ-mă,
Credeţi-mă,
Am fost şi la răsărit şi la apus.
Şi la sud şi la nord
Şi la mijloc.
Am fost şi către puncte cardinale
Încă nenumite.
Am fost şi unde nu a fost ntineni
Şi am fost unde este nimeni.
Am fost,
Am întrebat,

Am rugat,
Am plâns,
Am implorat,
Am fost gata să-mi dau viaţa.
Aseultaţi-mă,
Credeţi-mă,
Nu se poate fă< ? E mmâe,
Dar nu se poate face chiar nimic:
Unul şi cu unul nu numai că t Nu mai vor să facă doi,
. Dar unul şi cu unul
Nu mai cunosc operaţia adunării}
Iluziile dumneavoastră
Sunt cu atât mai triste
Cu cât le-am avut şi eu,
Şi eu mi abcdefghijklmnopqrstuvwxyzşţăîâ-am închipuit
Că de voi apuca
Să spun ceva adevărat
Măcar de voi putea
Să-mi termin fraza
Şi judecătorii vor aprecia
La justa ei valoare

Îndrăgostit de Bucureşti

Nu ştivi de ce, pe cât m-afund în viaţă mă simt atras de fleacuri omeneşti şi-mi place-n anotimpul de vacanţă să-ntlrai, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit şi-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenţa şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii şi au trecut aiurea anii mei, aici copiii mi-au venit la viaţă şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată, visam s-ajung să pot şi eu vedea celebrii câini ce au covrigi în coadă/şi să-ntâlnesc şi eu pe

mama mea.

Tot mai aştept acel miracol
Care să facă să înflorească
Grădinile ţării mele
Şi să scoată de pe frunţile oamenilor
Acel Omega depresiv
Răsărit ca un al treilea ochi
Într-o epocă în care
Nu se putea trăi
Decât în scenarii aprobate
Şi nu se. Putea vorbi
Decât prin texte cu apostilă,
Ascultaţi-mă,
Credeţi-mă,
Haideţi înapoi la plante
Să ne cerem iertare
Şi să ne retragem în ele
Mineralizându-ne treptat şi definitiv
Biografia prea încărcată
De păcat capital
Breaza, 21/22 mai
Şi de abur animal.

Însemnări de campanie

Poetn de stări de veghe, poem de somn mişcat», poem de mine însumi, poem de nu ştiu ciîie, când mările de apă de-atâta ploaie bat şi veste despre toate printr-o nălucă vine.

— ·. ˆ

De pildă, au turniruri mistreţii de la nord. O floare otrăveşte o nuntă prin mireasmă, sinucigaşi rechinii bat ultimul record, în amintire maica îmi face pâine azmâ, Poem de voie bună, poem obligator şi dacă nu mai suntem de mâine dimineaţă şi dacă mor şi-ai noştri, nu mor numai ai Idt] şi dacă n-avem dreptul nici la această viaţă?

Grăbit vă par probabil scriind aşa de mult, dar cum vă par probabil scriind aşa de bine, cu versuri nemaâscrise, cultura o

insult. Dragi salutări civile şi astăzi de la mine.
Nu se mai fac înscrieri la benevole morţi. Dar se mai fac înscrieri la' nişte paşapoarte', poem de bună voie am să vă scriu pe porţi, ca să vă fac să-l cereţi pe cruce după moarte.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte, dar simt că toamna-l anotimpul meu, când frunze şi lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.
Când pe terase se mai bea o bere
Şi oamenii romanţe triste vor,
Şi-n curţi se face vin din must de struguri
Şi toţi bucureştenii au umor.
L-am părăsit destul, ca azi să-l caut şi să-l găsesc întotdeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz,
Mă pregătesc să fug din nou în ţară şi să câştig aripi dumnezeieşti, să. Pot gusta melancolia toamnei îri: fiecare colţ de Bucureşti.
3 august 1989 Bucureşti

Aş vrea să pot renaşte cumva Imperiul Dac, să văd vecinii noştri cât ar putea să rabde.
Poem de bunăvoie, poem obligator, lumina din lumină şi noaptea dintr-o seară, de nu va fi nimica, mai bine-ar fi să mor şi să cobor din lacrimi în secetă din ţară.
Păstrează-mă pe mine, întreg, precum am fost, poemul meu de viaţă, poemul meu de moarte, la ultimul asediu să ies din adăpost cu plumbul tras scriindu-mi cea de pe urmă carte.
23/24 august 1988 Parva

Eu nu sunt literatul ce caută un loc
Pe care să-l fixeze cu-un gest oficialii.
Eu nu-rm încerc pe vulturi obştescul meu noroc să văd cum ştiu să facă şi ei pe papagalii.
Eu cred în om şi-n fructe şi-n specii şi-n ce văd şi-n bioenergia ce pururi ne transcede, eu mai despart ce este în şansă şi-n prăpăd şi nu accept că omul e-o zare de monede.

Salut ca pe-o nobleţe şi ca pe un stigmat, salut ca pe o moarte în stare să renască, ideea fără seamăn în care m-am scăldat că-ţi aparţin cu totul, fiinţă românească.

Nu caut noi soluţii pentru destinul meu Germania şi Franţa nu mă cuprind pe mine, în Anglia m-aş duce din când în când şi eu, America mi-e haina ce-mi vine cel mai bine.

Dar să mă-ntorc în ţară de-ndată aş dori nu pot să stau departe, concepţia mi-e toantă, eu numai România în fiecare zi *

Aş consuma cu-această gândire emigrantă.

În rest, regret că-l soare mai mult decât normal şi ca o paparudă alerg prin trei provincii, renaşterea legând-o de-acelaşi ideal al speciei umane, cum o lega da Vinci.

Aş vrea să fac mai multe decât mi-e dat să fac, vreau să stochez lumina de ziua peste noapte,

T poezii cenzurate vorbim în numele poporului,
Guvernăm în numele poporului,
Construim socialismul
Cu oamenii şi pentru oameni;'
Este adevărată,
Nu e corect
Să-l distrugi omului
Casă, oraşul său satul,
Fără să-l întrebi pe om;
Zece elevi au declarat la şcoala,
Când i-a întrebat, dirigintele
Ce fapte bune au săvârşit,
În ziua aceea,
Că «u ajutat o bătrână
Să treacă strada,
Dar de ce aşa de mulţi,
S-a mirat dirigintele,
Pentru că bătrână
Nu voia să treacă strada,
Au răspuns ei.
Cam asta ar fi situaţia,

Sunt radical
Şi o privesc în faţă,
Dacă bătrână nu vrea să treacă strada, "e greu să te lauzi
Că eşti cel mai bun dintre oameni
Pentru că o obligi
Să traverseze,
Şi lucrurile stau chiar aşa,
Bătrână nu vrea
Să treacă strada,
Bătrână nu se află pe stradă,
Nici nu există strada,
Şi bătrână nici nu e bătrână,
Ci o ţară emoţionată

Sunt radical I t
Sunt radical,
Mai precis,
Sunt pentru păstrarea
Unui just raport
Între minciună şi adevăr,
Între erori şi eroi,
Între plus şi minus,
Sunt radical,
Mai precis,
Mi-e silă de demagogia socialistă
Mai tare decât de
Demagogia burgheză
Pentru că o simt
Apăsându-mă cu mult mai de aproape.
Sunt radical,
Cred că nu e bună legea
Care te condamnă mai grav
Dacă ucizi un urs
Decât dacă ucizi un om,
Ba mai' mult,
Te condamnă mai grav
Dacă vorbeşti,

Dacă ai opinii,
Decât dacă ucizi.
Sunt radical, adică îmi închipui că dacă ecuaţia „poporul ne-a ales.

Sunt radical,
Cred în valoarea frunzei de varză aplicată pe locurile dureroase ale corpului.
Sunt radical,
Nu cred să existe
Înger mai urât
Şi demon mai frumos
Decât omul,
Şi, mai mult decât atât,
Nu cred să existe
Accident mai rodnic
Şi lege mai contrariată
Decât omul.
Din mine însumi
Şi din ceilalţi
Extrag rădăcina pătrată
Şi observ că nu e decât apă,
Apă în stare de gândire,
Apă cu suflet şi cu vârtejuri,
Apă într-o nevindecabilă formulă chimică.
Sunt radical,
Când plouă
Şi când ninge
Ştiu că e vorba
Despre mine,
Despre apă care sunt,
Despre apă care "sunt.
L august 1988 Mâzgana

L30
Că va trebui să traverseze.'
Sunt radical,

Adică mi-e groază '
De remuşcările
Care nu mai pot salva nimic,
Mai ales viaţa
Care şi aşa se încăpăţânează
De câteva generaţii încoace
Să se ducă în paştele mă-sii.
Sunt radical,
Îmi plac prunele, piersicile, merele văratice, libertatea, femeia, graniţele istorice şi strugurii tămâioşi.
Sunt radical,
Aş putea dicta un poem
Şi de la un telefon public,
Dar tot radical sunt
Şi menţionând
Că n-aş putea face aceasta
Decât dacă şi cea
Căreia îi dictez
Ar avea telefon.
Sunt radical,
Cred că Mareşalul Ion Antonescu,
Dacă ar fi rejudecat
De un tribunal imparţial,
Ar putea fi declarat
Fără rezerve,
Erou al României post-mortem
Şi martir universal, ·
Măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov

PROBLEMA ŢĂRĂNEASCĂ

. I ·, v 135 Ţârqni cu coatele pe garduri Ţărani mai stau cu mâinile pe gard Privind departe, într-un punct ce nu e, Furnicile pe glezne li se suie Şi frunzele sub pomi s-au strâns şi ard.

Sunt jnai puţini decât, au fost puţini Şi de pe uliţa cu dor de ducă Par, precum stau fixaţi lângă ulucă, Copaci fără tulpini şi

rădăcini.
De fapt n-aşteaptă de mult timp nimic Mai află cin-se naşte, cine moare şi îşi cunoaşte rândul fiecare De zeci şi zeci de ani ei au un tic, Ziarele şi oamenii ce zic
Şi dacă a venit vreo uşurare.
24 august H)88 Şieu-Odorhei

R
137 În nurriele văduvelor Dm literele mele
Scrisorile
Desenate liniar pe cărţile poştale
Plecau la rugămintea văduvelor
Să caute prin ţări străine
Să caute prin închisori româneşti
Pe românii
Despre care nu se ştia
Dacă mai sunt vii sau nu,
În numele lacrimii, În numele. Văduvelor în numele neamului
Scriam scrisori
Şi căutam români
Câteodată' venea şi răspunsul,
În câteva cazuri
Soldaţii români
S-au întors din prizonierat
Ca urmare a cărţilor poştale
Dar niciodată din puşcării.
Au trecut ani,
În cicatricele neamului nostru
Mai sunt rării,
Nici un război al lumii
Nu e definitiv încheiat,
Ţara îşi are propriile ei războaie lăuntrice, fiecare carte a mea

Hoţii de lemne
Învăluiţi în pâclă şi minciună, cu cai mascaţi în fugă pe

şosele în grupuri de' tăcere se adună văzuţi numai de fiare şi de stele.

Îşi trag căruţele lângă pădure, îşi fac cu noaptea fel de fel de semne, de vremea nouă învăţaţi să fure, ţăranii României fură lemne.

Nu-l nici o lege care să-l ajute să le obţină drepturi, pe măsură şi-atunci cu ochii mari şi buze mute s-au închegat În grupuri mici şi fură.

Li-l groază când de ger trosneşte hăţul, de farurile de maşini li-l teamă şi-atâta de puternic e învăţul că nu mai. Ştiu de tată şi de mamă.

Doar ochii semnalizând în noapte răspunsuri dau la cer şi la morminte nu judecaţi greşit aceste fapte, copiilor li-l frig, luaţi aminte l 30 octombrie 1988 Schitu-Goleşti

Ţărani ia secerat
Peste ţăranii-aduşi la secerat
Ce nu mai au nici forţa'să mai spere
Civilizaţia, emancipat,
Nu mai permite nici o adiere,
E numai soare, neînduplecat,
Şi paznici vin cu ordine severe
Şi uneori iubitul nostru stat
Trimite peste ei helicoptere.» 2 octombrie 1987 Bucureşti-odobeştâ

E un mănunchi de cărţi poştale
Pe care în numele lacrimii,
În numele văduvelor,
În numele neamului meu,
Le trimit
Şi aştept să se întoarcă
De pe toate fronturile
Din toate timpurile,
Românii.

Măicuţa

Măicuţă, fără margini şi fără supărare; mai odihneşte-ţi fiii din mila ta cea mare, mai plânge-ntr-o icoană, mai cazi în calendare şi ţine seama veşnic de ceea ce ne doare.

Eu te-am văzut odată că. pe un fum, subţire ieşind din hornul lumii, de dincolo de fire, $i jos lăsai credinţă şi sus năşteai iutflre şi înflorea privirea la morţi în cimitire.

Puţin te şi rănise materia vulgară,; au un zăvor credinţei în trista noastră ţară; dar te-ntremai din alţii ca fulgerul din ceară ri ne dădeai puterea de-a fi şi-a doua oară.

Măicuţă, ia aminte că noi suntem ca tine, la fel de trişti, de singuri, în milă şi ruşine şi sf ărâmat e podul şi apei nu-l e bine, că vestea de la tine de-atâta timp nu vine.

2n -ueust 1988 B11 u Marc

Satul sărac

Iar astăzi satul lui e mai sărac decât a fost când lancea a luat-o, ascultă-l pasul, lume, deşănţate, trecând din Fericet către Albac.

Va merge la-mpăratul în zadar, va şi muri pe roată pentru ţară, a doua oară şi a mia oară, va fi urcat, cândva. În calendar.

Dar satul lui va sărăci-mereu, nu va avea spital, cămin şi şcoală, nemilostiva moară infernală o să-l zdrobească oasele din greu şi cum e Horea pururi în răscoală, nu-l va avea decât pe Dumnezeu.

1 august 1987 Albac

Scrisoare către Niculaie

Foaie verde, brad de moarte, Pleacă veste, vine carte, De aici, până departe, Şapte poşte, şapte arte.

Foaie verde prag de iarbă, Luminiş în ţara oarbă, Neamul a-nceput să fiarbă, Marx şi-a mai tăiat din barbă.

Foaie verde de foioase, Umblă moartea pe la case. Toată jalea într-un glas e: Să ne lase, să ne lase!

Foaie verde flori de toate, Zodii spun că nu se poate, Dar auzi că vântul bate, Cineva mănâncă sate.

Foaie verde iod de-al nucii, Ţipă buhe, cântă cucii, Urlă

lemnele ulucii Şi-şi fac morţii semnul crucii Foaie verde umbră verde, Dacă satul ni-l vom pierde,

Moartea unui sat

Sat de mineri şi crescători de vite Şi munte dur cu aur la carâmb, Ţi-s casele atât de obosite, Tu te găteşti de moarte, Săcărâmb.

Şi totuşi în bătrânii fără teamă, Ce mai aprind lumini sub turla ta, încrederea deloc nu se destramă, Ei cred că tu vei mai reînvia.

Vei trece-aceste vânturi agresive Ce mătură cu gheaţă şi cu foc Şi la recurs, din lipsă de motive, Ne vom reface patria la loc.

Tu vei veni, atunci, din nou acasă şi martor viu renaşterii vei fi, în munţii tăi ne vei chema la masă Să-ţi luminăm pădurea cu copii.

Acum, dintr-o poruncă de departe, Cu toate satele prin ordin strâmb, Nemotivat eşti condamnat la moarte, Dar şi la înviere, Săcărâmb.

24/25 aprilie 1988

Temei vremelniciei

Un oraş românesc

Fără biserică

Pare mai degrabă

Un şir de vehicole de ciment

Aşteptând la p barieră.

Care nu se mai ridică.

24/25 martie 1987

Ţara noastră ne-o vom pierde; Roagă-o mamă să ne ierte.

Foaie verde care moare; Dă-ne Doamne, milă Să ne ţinem pe picioare Când ne taie cu topoare.'

Foaie, foaie, foaie, foaie, Frunţile ni se-ncovoaie. Nu-l aşa tot ce aşa e, Niculaie. Niculaie.

19/20 august 1988 Boiu Mare

Proprietarul de munţi

La Şarul Dornei, într-o dulce zi, l-am întâlnit pe omul de la munte. Are un semn. ca de baltag pe frunte şi ar vorbi şi parcă ar izbi.

S-a săturat de-atâtea rele veşti şi de nesiguranţă şi minciună, el n-ar munci cu nimeni împreună, ca păzitor, al sorţii omeneşti.

Atâta vrea, să se sfârşească-o dată acest coşmar, cu legi şi fărdelegi, din care munţii ies mai neîntregi şi oamenii mai mult nici n-au să poată.

Muntean măreţ: de plată şi răsplată, e timpul să izbeşti, nu înţelegi?

28/29 august 1983 Vatra Dornei

Ecou

Miroase în oraş a pâine caldă E semn de prospeţime şi noroc, Dar capul meu în lacrimă se scaldă Ţăranii plinea n-o mai au deloc.

E vai de viaţa lor în miez de vară, Câţi au rămas pe vetrele pustii, Mănâncă biscuiţi şi turtă-amară Şi tot făgăduiesc: vom depăşi.

Şi se usucă oasele în carne, l Nu ţin de sete rarele fântâni, l Şi văd, nici apă-n cap nu pot să-şi toarne 1

Se stinge-n ei sămânţa de români. L Miroase în oraş a pâine nouă Eu totuşi cu efort o mai găsesc, Dar la ţărani n-ajunge decât rouă Şi vai de ei şi traiul lor câinesc.

Ce minţi ar mai putea să se-ntâlnească Spre a le da ce ei produc trudiţi, O pâine pentru clasa ţărănească Şi care azi mănâncă biscuiţi.

19B6

Oberul ids vite

Ni-l comunitatea foarte fericită? 1; ne certăm din ce în ce mai rar, i. dar ca să mai fie şi comunitatea noastră fericită,? Foarte fericită, doar atâta e necazul, domnule veterinar;

Nu cabrează taurul pe vită.

Nu mai urcă el s-o-nsămânţeze,

S-q. Fixeze,
Suntem veseli noi întregul sat,
Monta artificială este una dintre ipoteze
Dar viţeii ni se nasc cu bot legat.
Şi cu ce să intre şi viţeiî-n iarbă, '
Jos în iarbă,
Dacă boturile li s-au şters, '
Şi nici apă nu mai au pe unde s-o mai soarbă?
Mor viţeii, mor viţeii, se usucă-n univers.
Taurul nu mai cabrează sus pe vită,
El, care în târguri era taurul erou,
În comunitatea noastră fericită, foarte fericită, jumătate este taur, jumătate este" bou.
Ne-am gândit şi noi la criza mondială
Şi-n această nobilă idee, jumătate l-am scopit, ca să mai şi are. ca să mai şi aibă activitate sexuală, dar să nu rămână profesionist al procreaţiei la nesfârşitl

Zi de piaţa

A murit magnetismul din ţarina, La piaţă e un apocalitic tablou. Nişte morcovi, nişte prune uscate Şi-o ţărancă bătrână şi asta În fiecare an se petrece din nou.

Satele au ieşit la cerşit prin oraşe, Nişte legi sistematice le-au sărăcit şi-acum ce eforturi uriaşe Pentru reîntflnirea dintre pâine şi cuţit.

Cei mai buni dintre oameni, care au fost ţărann, S-au scufundat în salopete şi-n mantăi. I-au castrat doctori în drept şi istorice zâzanii, y or deveni şi ei, nişte oameni răi.

O tristă scleroză de noi înşine ne. Dezvaţă, Pe dinafară goi şi pe dinăuntru goi. A venit o ţărancă bătrână-n piaţă Şi nu ştie de ce şi nu ştie drumul înapoi.

Iubire şi pâine

Spune-mi dacă vii cu mine într-un sat ce n-are pâine Să ne raportăm iubirea la nivelul cel mai jos, Unde anual se-amână porţia de zahăr tos Şi porumbul pentru vite li se dă într-una mâine.

. Purgatoriul despre care spun că zi de zi mă cheamă Crucea grea a umilinţei şi-a tristeţii omeneşti, Ne va spune dacă totuşi te iubesc şi mă iubeşti Sau a fost uşurătate şi nu e decât reclamă.

Trenul foametei coboară cu ţăranii spre câmpie Saci de pâine şi valize pentru cei rămaşi în sat, Pâinea se va-ntoarce totuşi de pe unde a plecat Ce va fi cu pâinea noastră, vezi şi tu că nu se ştie.

Dar iubirea despre care am vorbit neîncetat Trebuie să se confrunte cu această tragedie, Bucureşti, 17/18 decembrie 1985

Nu cabrează taurul, nu mai cabrează taurul pe vită, fabricăm viţeii, ne-angajăm să-facem tot, dar ca să mai fie şi comunitatea noastră fericită foarte fericită, faceţi-le ochi, picioare, coarne, nări şi bot.

Monta-l cea mai bună dintre ipoteze, '
Vitele o altfel de împreunare vor,
Taurul acesta nu mai poate să cabreze;
Nici măcar să se mai urce-n camion, să-l ia la abator!
Decembrie 1981 153 Arestaţi ţăranii în anul Domnului 1984
În judeţul Dolj
Au fost. Închişi 2 000 de tirani
Pentru că au delapidat circa 20 ştiuleţi de porumb, În alte judeţe nu ştiu.
Totuşi, în judeţul Dolj 2 000 de ţărani, căpi
A 2 000 de familii au fost închişi
Pentru că au furat din câmpul lor câte 20 ştiuleţi de porumb.
2 000 de familii din 'judeţul Dolj.
Cel puţin 2 000 de copii din judeţul Dolj
Atârnă de mila judecătorului,
Atârnă 'de mila primului secretar,
Atârnă de mila miliţianului.
Lupta hotărâtă şi organizată
A partidului nostru
Împotriva gravelor consecinţe
Ale nrezehţei ţăranilor în agricultură

Continuă.
Dacă vom fi cu toţii lucizi şi cinstiţi
Şi ne vom înhăma la treabă,
A; it apariţia cazurilor izolate de ţărani
Care lucrează în agricultură,
Cât şi pofta lor nesăbuită de a mânca
Împreună cu ai lor porumb copt sau fieri
Vor deveni imposibile
Şi cea mai mare molimă a agriculturii
Care sunt ţăranii *
Va fi stârpită.
Tovarăşi, prin eforturi unite
Să debarasăm satele de ţărani.
Să scăpăm agricultura de agricultori.
Să dăm o lovitură de moarte nivelului de trai!

Aşa trecu viaţa noastră.
Aşa se duse ea în paştele mă-sii
Şi tot dădurăm şi dădurăm
Şi tot ramaserăm datori
Şi tot plătirăm şi plătirăm
Şi crescură impozitele
Şiˆacum veniră
Să ne numere poamele din pom
Şi făgăduinţele din gură
Şi aşa trecu viaţa noastră
Ca un recensământ falsificat,
Ca un glonte prin capul unui sinucigaş,
Aşa trecu viaţa noastră,
Fără nici o adresă
La post-restant undeva
În haos.

155 A venit aseară mama venit aseară mama, ca-n romanţa populară, Oare te-a găsit acasă, oare mai ştiai că-l ea, AT-a venit ca să-ţi aducă, a venit.ca să îţi ceară, A venit aseară mama cu broboada ei cea grea.

A venit aseară mama şi-l atâta de-nstărită, tncât nici nu

poate spune tot ce are-ntr-adevăr, A-re astm, contracte, noră, pensie, nepoţi, flebită şi argint din cel mai straşnic în sprâncene şi în păr.
A venit aseară mama, bună seara, sărutmâna, A simţit că nu te doare şi că te-a şi indispus, îi citeai în ochi căderea şi-l vedeai în trup ţărâna, A venit aseară mama, s-o ajute cel de>sus.
A venit aseară mama, n-a mai apucat să-ţi spună, Dacă vrei s-o iei la tine, pentru cât va mai trăi, Că o dau afar-din casă, că la dânşii în comună Fac curat, dărâmă totul, lasă brazdele pustii.
A venit aseară mama, a plecat în zori la gară, Cu broboada ca un plânset, peste ultimul temei, Hotărâtă să te uite şi în casa ei să moară, Când or omorî cu fierul, cei ca tine, casa ei.
19/20 august 1988 Boiu Mare

Rmând minunatul exemplu al judeţului Dolj
. Depunem eforturi sporite
Întru a se termina o dată
I această faună rurală,
Tat de costisitoare,
Tat de încăpăţânată!
'ovarăşi, loviţi fără milă în ţărani,
Ovarăşi, dărâmaţi-le casele,
. Stupaţi-le fântânile
I înstrăinaţi-le copiii.
Ia nu mai rămână sămânţă de ţăran
N tot satul românesc
Să vină numai partidul nostru în inspecţie
Şi să stea de vorbă cu atelajele,
Cu animalele, cu conducerile
Şi să se înţeleagă odată pentru totdeauna
Că hpsa avântului real în agricultură
Se datorează în exclusivitate ţăranilor.
Izbăvirea noastră este omul de tuci,
Dânsul care destituie, arestează
Şi ordonă împuşcarea,

Fie de-a pururi slăvit,
Coruri de îngeri
De până mai ieri erau ţărani români
Care cântau în Cântarea României
Apleacă-se blând la fereastră
Unde tovarăşul şi tovarăşa meditează
Cu capetele răzimate de calendarul ortodox
Ai anului 1907
În judeţul Dolj 2 000 de ţărani au fost arestaţi.
Tovarăşi din celelalte judeţe,
Urmaţi-le exemplul.
Pentru binele agriculturii româneşti
Arestaţi ţăranii. |
Hai la lupta cea mare!
Hai mai repede!
Martie 1084

Pândarii

Aveam pândaii în sat ca din poveste, erau puternici, pregătiţi de luptă, voinţa lor, rămasă necoruptă şi astăzi un exemplu viu ne este.

Hău, hău! „strigau, Hep. Hep!" ziceau cu toţii/

Enind din sat, din vii şi de pe arii, păzea şi fii atent că vin pândarii, se scuturau cuminţii, ca şi hoţii.

Dar ei, pândarii, ei. cu bâta-n mână, n-ar filovit pe nimeni niciodată, de nec0rupt, în viaţa lor curată, mai adormeau la umbră, într-o rână.

Şi ei ştiau că nu primesc ca plată mai mult decât ţăranul din comună.

8/9 decembrie 1986

^"

M

Haita

O simplâ-nţelepciune ţărănească arată că-l normai şi pe cinstite să ai şi câini, dar nu mai mulţi ca vite, că altfel n-au pe cine să păzească.

Iar dacă-nlănţui câine lângă eîine
De unde bani să-ţi faci gospodărie?
Curând, în bătătura ta* pustie,
N-ai să mai ai nici cal, nici pom, nici pâine.

Doar un bătrân, crezând mai mult în pază decât în casări decât în turmă, convins că hoţii şi în ziduri scurmă î. şi înmulţeşte haita rea şi trează.

Dar caii mor şi vitele turbează şi câinii îl mănâncă, pân-la urmă.

8/9 decembrie 1986 159 Acasă

Ce mai face mama, ce mai face tata? Ce se mai aude pe la noi prin sat? Sistematizarea a dat totul gata? A rămas vreo casă cum s-a ridicat?

Ce mai faceţi, totuşi, ce mai e pe-acasă? Câinii mămăligă nu mai au la stâni, Foamea strigă-n hornuri, setea nu ne lasă, 1 A fugit şi fuge apa din fântâni.

Au venit izvoare nemaiîntâlnite, Nu mai sunt nici lemne pentru un sicriu, N-au ce să mai taie, ruginesc cuţite, Pentru toată lumea s-a făcut târziu.

Cade drumu-n brazdă, pivniţă-n ţărână, Prin clădiri ciudate rătăcesc ţărani, Tractoriştii înşişi mari absenţe-ngână, · Nu au motorină, dorm pe bolovani.

Nici un fel de şanse, doar recensăminte, ' Mai frauduloase ca un pact străin, Mint oficialii, toată lumea minte, Numai din minciună oamenii se ţin.

Jâranii şi mvâţâmântul politic Dacă n-ar fi lecţiile
De învăţământ politic
Din ziua de astăzi,
Eu nici nu ştiu
Cum ar fi reuşit
Ţăranii români
De-a lungul veacurilor
Să facă agricultura,
Să crească vite,
Să facă nunţi,
Să crească nepoţi,

Şi să moară
Cu lumânarea aprinsă la cap.
Pentru ţărani
Învăţământul politic reprezintă
Totul,
Inclusiv restul.
Numai prin învăţământ politic
A put ut înţelege
Şi ultimul tovarăş din agricultură
Prioritatea ciocanului
În raport csecera.
Lată de ce,
La bisericile ortodoxe române,
Au început să apară acatiste
În care ţăranii se roagă la Dumne? Eu
Să le dea lor şi copiilor lor
Măcar un pic de pâine
Şi cât mai mult învăţământ politic.
21/22 mlxe 1980

Doamne, ţine-l bine echilibrul minţii. Că murim de silă şi de viaţa grea. Sistematizarea ne-a ucis părinţii. Dar măcar copiii să-l salvăm de ea.
L apriue 198s

U. Poezii cenzurate

Cui să le mai spună, cui să se mai plângă? Toţi îşi simt fiinţa dusă în sistem, învăţaţusă tragă înspre partea stingă, Toţi de toţi cu milă nemilos sextem.
Ce mai face mama. Ce mai face tata? Cum mai poartă dânşii vârstele compact, Dacă le vânează statul beregata Şi îi fură cinic fiece contract?
Ce mai face satul, moare fără urme '.' Mama şi tăticul unde-s chiriaşi? Am aflat câ-ai noştri vin lunar în turme Ca, pe bani. Să fure'pâine la oraş.

Sistematizarea ne-a ucis strămoşii, Urmele din sate câinii ni le-au şters. N-avem nici morminte, numai steaguri roşii Către celălalte fluturând invers.

Ce rriai fac părinţii, Dumnezu să-l ierte? Ce mai face satul? A murit de tot? Foaie veştejită dintr-o foaie verde Că ţăranii ţării totuşi nu mai pot.

Pentru totdeauna, vouă. Sărutmâna. 'Sistematizarea ne-a şi scos din minţi. Nu ne mai rămâne azi decât ţarina Şi nesistematic dorul de părinţi.

— Iii educaţi ca în străinătate În satele lor?

— I dramele veacului douăzeci; u există o singură cheie franceză.

>

; i deşi poate că aici, în ţara mea, Lăcătuşi de o infinită subtilitate Au lucrat o cheie curată. Valabilă pentru mult mai multe uşi Decât alte chei, Doar pentru a fi drept cu voi Sunt aspru cu mine şi reiau: lai să zicem că noi nu putem avea decât cheia uşii noastre. Vi eu merg şi mai departe şi spun Ta această cheie a marii noastre uşi spre lume Această cheie a situaţiei Mu trebuie uzată la uşi mici, La case de bani, la serviete diplomat Şi că şi ea are. Nevoie de cheile, ei Pentru că ţăranul să facă agricultură. Cât vom mai suporta noi pare Tirania unei gândiri geniale. Din alt veac Semănând strâmb ogoarele veacului nostru? Cunosc conceptele de largă circulaţie%.

Ale lumii mele. · Cunqsc deştalinizarea, demaoizarea, Eu îndrăznesc să vă propun demarxizarea. Adică eliberarea de Marx prin Marx însuşi, însuşirea dialecticii şi renunţarea la canon. Ştiu că vorbele mele nu sunt poezie, Nici aici şi nici în alte împrejurări, Dar prefer adevărul crud, Prefer licărirea rece a cuţitului care taie pâinea Să-o dă copiilor f lămânziv

Oricărei străluciri calde, oricărei poezii ornamentale °a spunem adevărul!

Marx şf muncile agricole

Nu există, vă spun asta precis,

O cheie franceză pentru toate uşile.

Nici Marx nu mai e o asemenea cheie franceză.

De la caz la caz, uşile se deschid
Cu chei potrivite numai lor.
Nici Lenin nu e o asemnea cheie franceză.
M-am gândit mult la diferenţa"
Dintre ce vorbim noi şi ce facem noi,
Nu mă mai ocup aici de minciunile altora.
Ele sunt incluse în preţul numelui lor.
Mă ocup de noi înşine
Pentru că noi înşine am propus
Analiza lumii.
Uite, de exemplu, situaţia agriculturii.
Ea este excelentă, ea este din ce în ce mai bună, j Atâta doar că grâu mai mult produc americanii.
Atâta doar că şi carne mai multă e dincolo.
A spune că agricultura trebuie să fie socialistă e una Şi a. arăta ce se cuvine agriculturii
Baltă;
Şi mai vin şi zic:
Bine, bine, facem noi agricultură socialistă, împrumutăm noi grâu de la americani,
Sunt cozi cât străzile când este carne la alimentară, Dar unde sunt ţăranii-ţărani?
Cu ce ajută ideile teoretice ale lui Marx
Agricultură?
Pe ţăranii fugiţi pe şantiere'?
Femeile neiubite cu anii?

T «face casă. După legea sistematizam, Pune merge să-şi ia de la o brutărie comunală; Arolo nu găseşte şi pleacă târâş pe bicicletă la oraş şi nu ştiu dacă 'ânsuşi Marx, de-ar fi ţăran roman, Ar prefera să-şi cumpere o carte a sa
Sau pâinea respectivă, «
S-o pună grijuliu pe port-bagaj
Şi să o ducă-n sat familiei şi sieşi.

I 64
De la Marx şi până la satele iertate de datorii E o distanţă de

guri flămânde: De la Marx ·
Şi până la părăsirea Munţilor Apuseni de către ţărani E p distanţă fierbinte, pavată
Cu capete tăiate de ţărani români.
Karl Marx şi-a făbut datoria, Marele lui impuls, a clătinat lumea. Multe gratii s-au îndoit din dorul de Marx, Multe închisori s-au prăbuşit din ideea de Marx Şi alte închisori au apărut din ideea de Marx şi alte gratii au izvorât Peste lume şi peste om. Nu-l acuz, îl citez. Nu-l minimalizez, îl salut.
"Nu-l defăimez, ci-l invit la muncile agricole, Odată cu studenţii şi militarii români. Din Marx nu creşte pâimea, cresc idei. Superba lui trufie de-a răsturna o lume ş*a-mplinit, Orgoliul lui că lumea poate fi schimbată Pornind de la un gând Fie 'slăvit.
Dar Marx arată chiar prin fapta lui Că însuşi poate fi o victimă; a descoperirii sale, Marx victimă a marxismului.
Căci de îndată ce mecanismul istoriei este dezlănţuit Cine l-ar putea opri? Agricultori, iubfţi-l pe Marx Şi arătaţi-l cheia voastră La uşa altui veac Unde zăvoare încă Se opintesc să ţină Suflul vital, nebun, al revoluţiei. "
Pe 250 de. Metri maximum
Umbra lui Marx, ca un ţăran batrm,

De parcă muntele în ea se. Roagă, Plecându-şi blând genunchiul nendoit.
Isus să se ridice pe pereţi
Şi noi, văzându-l luminată frunte,
Să ne simţim un fel de munte-n munte
Pentru poporul nes tru de Râmeţi.
Măicuţă, adă-rni apă de izvor, Că altceva nu îndrăznesc a-ţi cere, Toţi Apusenii şi un pic de miere şi-ncolo * simt că aş putea să mor.

Icoană
Măicuţa pune sfinţii pe pereţi Şi coasa în păşunea de pe munte Şi, împotriva xdogmei noastre crunte, Păstrează creştinismul la Râmeţi.

Când te întreabă sumbri poliţişti, Răspunde-le cu milă, fără nume, Că nu doar Marx şi Lenin vin pe lume şi că în asta suntem optimişti.

Tot ce e strâmb şi silnic va cădea Şi vor intra deplin în întunerici Dărâmătorii cinici de biserici, Dar la Râmeţi va fi mereu ceva.

Că v-aţi cărat pământul de la 'şes Să faceţi piatra aspră să rodească Şi aţi crezut în Ţara Românească Atunci când ea n-avea un înţeles.

Măicuţă, învierea la Râmeţi M-a retrimis ca pe-un copil acasă; O vorbă de întoarcere îmi lasă 'Şi spune-mi ce necazuri mai aveţi.

Biserica pe care-o aţi clădit îmi e aşa de sfântă şi de dragă, "um nu a fost nici fericirea elorlaâte categorii sociale. Mici o dictatură miri bună, nici ˆ bună numai libertatea.

A valorilor,

Uite. I-u plouă,; He, nu ninge
Uite, seacă fântinile.
„n Le, nu mai merg nidi hidrocentr) l>
— A toate pleacă de la întârzierea r! Acţiunea de reînfiinţare.
· chilibrului lumii. -; iose numeşte. Ţăran.
. Re-l ui e coadă la alimentară.

Pledoarie pentru reînfiinţarea talanului Mi-am'dat seama tot mai mult, trăind în mizerabila situaţie a pieţii alimentare române că singura soluţie1 - ' este reînfiinţarea ţăranului.

Liniştea muncitorului
Nu se poateJpaza
Decât pe reînfiinţarea ţăranului,
Cumpăna oraşului se va frânge
Fără cumpăna satului,
În fiecare an fericirea se amână
Şi mi-a spus un om
Că seacă fântânile,
Apa fuge de la noi,
Unde fuge apa de la noi?

Întrebaţi-mă şi căutaţi-o!

E secetă dintr-un exces industrial

E secetă dintr-o nejustă desconsiderare

A problemelor pământului,

E secetă şi vva fi moarte, mi-am dat seama şi vă spun aceasta,

A mai cârpi societatea <hi mici rezolvări parţiale e inutil

Între dictatura proletariatului şi secetă este o strânsă legătură; "~

Dar vai, nici dictatura proletariatului nu a fost fericirea proletariatului, 171 Cose în munţi Deodată drunum munte şi caii pe cdâine, cinci cai de-un alb năpraznic ca o ninsoare-n şei şi-a tot stăpânitoarea senzaţie de bine şi casele spre munte cu uşi fără de chei Vechime românească, mai mare decât ceasul, nemăsurare sacră, într-un recurs la munţi, pe-aici pe unde laşii nu-şi pot întinde pasul şi civilizatorii nu pot întinde punţi.

Cresc pilcuri mari de bivoli din vale către creastă, păşunea le ajunge, cer uneori noroi, nu vând pe cinci Austrii priveliştea această, că-l jumătate-afară, că-l jumătate-n noi.

Natura este astăzi ca niciodată verde şi lăstăreşte totul, masacru vegetal, măcar acostă vară nebună n-o Vom pierde şi să ne fie viaţa cât fuga unul cal.

Cai albi ca nicăierea spre Vârciorog, pe pante şi bivoli negri urcă în tandru contrapunct, spre taurul de smoală ce-nghesuie amante, dar totul şi la ele, e un amor defunct.

La trebi utilitare suntem chjemaţi cu toţii daţi dracu procreerea băgaţi-vă în jug,

Moment

M-am întors cu faţa spre lună sângele căprioarei strălucea pe botul fiarei 21 august 1988 Blidari

L

Contrar ideii triste că se vor stinge sate, ca munţii vor rămâne pe totdeauna goi,! A Vârciorog ideea aceasta nu se poate >i prin zădărnicie şi peste nedreptate ·u preţul vieţii

urcă din munte case noi.
Arue 1989 Vârciorog

Soţiile să-şi. Tmă cu bici de glezne soţii, aceia care încă mai au un fier de plug Dantot natura vine şi le rezolvă toate, amurgul face pace şi zgomote se şterg, se-ntoarce către casă. Spuzit de libertate, copilul ce fugise în lume cu un cerc.

Aici, în sat. de munte aş vrea să dorm o moarte şi să mă scol cu milă în veacul următor. Să văd cât veţi ajunge de-aproape sau departe, să dau o fugă-n munte şi-apoi din nou să mor.

Dar caii albi" probabil că-s raportaţi ca negri şi bivo! Ii-n registre s în t poate daţi cu var. atât minţim cu toţii şi-atâta de integri am devenit în ziua cu stil reglementar.

Deocamdată trecem râzând din stare-n stare,

Şi verde este iarba întinselor păşuni,

A nins în caii aceştia zăpezi scânteietoare, iar bivolii ţin noaptea sub piei, masivi şi bruni, Ranţ bune-rele toate, dar cel mai mult contează nn/receren dreptăţii prin furci de paradox, ci fapHil că în munte mâi este ţara trează. Şi că se niai aude un clopot ortodox.

Vechime românească plătită chiar cu mersul.

Definitiv al nostru, de scârba lor, În munţi ici unde contactul direct ru rjnr'prsu]? Simte ia botezuri, la moarte şija nimţâ.

Dar ei cu toate astea s-au-deprins.

„Salut, mă, vere!” „Hai noroc, măi Ioane '.”

Vor mai veni de-acasă vreodată, Cu sacii plini de pâine vor pleca, Vor spune toţi că da, va fi ceva şi-o să se-ntâmple când o să se poată.

Şi vor îmbătrâni şi dânşi mâine Şi iiii, care-atât de multe fac, \par li vor zvârli mai mulţi în câte-un sac Şi-l vor trimite-n sate ca pe pâine.

L l O

Peroanele cu pune Peronu-l plin de pâine care pleacă, Sunt saci de pâine care se întorc Spre-a fi-mpărţiţi între ţăran şi porc Şi cumpăna e, tristă şi săracă.

Mereu «o-ntâmplare excesivă, Mereu e un acord şi-un dezacord, Pe tot peronul Gărilor de Nord Ţărani'" cumpără ce ei cultivă.

Plecaţi de ieri or să ajunsă mâine

Şi drumul pâinii iar va fi pe drum,

Ce bine le miroase lor acum,

Când dorm trântiţi pe-un relief de pâine!

Se va găsi. Şi-o cale mult mai dreaptă, Cum stau acum, departe de pământ şi-atât da reci şi de străini îşi sunt! Degeaba creşte grâul şi-l aşteaptă.

În ei tresare inima infirmă Când pleacă mulţumiţi din Btjcureşti, Purtând fantoma pâinii strămoşeşti, Precum şi ea e scrisă strâns pe-o firmă.

Îi fluieră inspectori de persoane, Le mai confiscă punea câte-un ins,

L?

— P-e-jr

Dumnezeii mamii lor Celor ce pe noi ne vor.

Uite» veacu-l pe final, ˆMai renaşte-un ideal, i cu rost şi fără rost, ·Noi mai credem în ce-a fost.

[Noi mai crederrHn copii i în ceea ce vom fi, că omul om va fi într-o zi, ce sfântă zi.

Tot ce-l vraişte pe la noi JPunem grabnic înapoi. Tot ce-a fost colhoz hilar a fi braţ de gospodar.

Tot ce au stricat cei proşti Mâine n-ai să mai cunoşti, Vindecăm din rădăcini Instituţii şi grădini.

Facem stat cum altul nu-l, Om stăpân pe casa lui Fii ai muncii uriaşi, Nu popor de chiriaşi.

Şi când ceasul vă bătea Să putem şi noi striga, S-aveţi grijă de Carpaţi Şi de patria de fraţi.

23 august 1983 Parvg

ˆ'n veni o zi Nu-l o zi ca altă zi, Din ce-am fost, noi tot vom fi şi-ntr-o clipă de noroc Punem patria la loc.

Iar vor fi ţărani pe câmp. Va fi drept tot ce e strâmb, Iar vor fi români în munţi, Vor fi tineri cei cărunţi.

Va fi sfânt tot ce-a fost sfânt şi iar vom avea pământ, Cale

bună, venetici, Qu-te, Lenine, de-aici.
Du-te, dragă, la calmuci Unde-ai vrea tu să te duci, Du-te, Stalin, unde-oi vrea Şi mai bine-n mumă-ta.
Prea ne-aţi omorât pe noi Şi ne dâraţi înapoi, Prea e neamul nostru trist Sub bolnavul steag'ţarist.
Noi avem popor popor Şi nu stat multicolor,

O ceaţă se ridică din câmpul otrăvit Ca dintr-lfn porc de rasă având pneumonie. Minciuna adevăruri pe dinafară ştie. La plugul vechi se află o cruce, nu cuţit.
Iar eu la toate-acestea nu m-aş gândi deloc De n-ai fi tu. Aceasta, ce mi-ai intrat'ân soartă, Privesc cu două lacrimi iluzia mea moartă Aceste triste sate iemând f ară, noroc.
Mi se sfârşeşte gândul, mă pierd în propriul glas, Simt în urechi vuire de sânge-n fel şi feluri Când mtru-n'sat ca într-o zidire de bordeluri, Din visul purităţii doar tu mi-ai mai rămas.
Mă uit la tot ce trece şi-mi vine-atât de greu Să văd pierzându-şi drumul sfioasele virgine Şi mă gândesc la tine, iubita mea, la tine, Ce-ai fi de n-ai fi astăzi zidită-n trunchiul meu?

Coşmar cu un sat
Copii de întuneric ai unei lumi de somn, Aqum vă poartă jalea de-a vă fi dor prin sate; Fecioare dulci, vulgare, eu pulpele umflate, Băieţi care au jaful în inimă ca domn.
Copii de întuneric ai unei foste lumi, Fecioare pervertite, băieţi dospind în' vicii, Cu toţii dând târcoale, mormânt sub steaua fricii, ' Când epoca se-ncheie la nasturii postumi.
Acum, când merg pe drumul spre fostul sat al meu, ' Văd pilcuri noroioase tălăzuind pe cale, Mânjite şi trădate cortegii nupţiale La pâinea otrăvită hrănindu-se mereu.
ˆ

Mi-e dor de o poveste cu doi iubiţi curaţi în care ea nu-ţi joacă plăcerea ca pe-o minge, De-un sat al amintirii în care parcă ninge, De o inexistenţă, mi-e dor fără de saţ.
Prea des se-aude ritmul urâtului coşmar, Cu târfe terfelite şi

cu băieţi de silă, De-rm*vine să-mi tai capul cu secera umilă Ce-o regăsesc la lumea de azi atât de rar.

Ţăranul faeonii
Are aproape o sută de arii, 1
E bătrân şi e chior,
Face parte dintre milioanele de ţăranf
Care-au luptat pentru tricolor.
Fn primul război mondial, în al doilea război mondial, A dat tot ce-a avut Acum nu mai are decât trecut; Pământul 1l-au luat La cooperativizat, Copiii i i-au luat La industrializat.
Merge în baston,
Priveşte cu jumătate de privire uimit,
Îl cheamă Ion
Şi-şi întreabă rudele
Ce are de minţit
Începe să spună
Că rânduiala e bună
Că bravii conducători sunt bum
Din moment ce pensia
El nu şi-a primit-o de şase luni.

Şi asta se uită, nu se mai ştie, Cu pensia lui Şi-a celorlalţi nenorociţi Dacă mai pui şi mai pui Poţi un cadou să-ţi trimiţi.
Când va muri, într-o 71 Ţăranul veteran şi chior Statul nostru mândru va fi Şi-l va rămâne dator, De şase luni nu are Nici măcar, Mizeria strălucitoare Făgăduită lunar.
Adevărul e
Că şi el s-a cam îăcomit Şi nu se ştie de ce ' A trăit aşa, la nesfârşit, Moartea i-a făcut oferte I-a arătat cărărui, Dumnezeu să-l ierte Pe toţi hoţii vieţii lui.
Nâswud, 5 iunie 1987, Noi credem în ei
Ca în cel mai mare dar"
Zice el, din moment ce are (Şi ţara îi rămâne mereu datoare)
O sută treizeci lei pensie lunar.
N-are lemne pentru la iarnă,

Dar nu poate vorbi,
Nu ştie cine-l toarnă,
Dintre strănepoţi, dintre nepoţi şi copii.
Că mdşul înţelege
Că dacă ai rude multe
E o lege,
Măcar unele să te asculte
Dar nu în sensul tradiţional
Ci în sensul securist.
Să te asculte
În ce hal ·
Eşti tu de anticomunist.
Are o sută de ani
Şi o sută şi ceva de lei pensie lunar E unul dintre numeroşii ţărani, De care n-are nimeni habar.

Un grangure mare mi-a spus Descărcându-şi guşa de venin: De-aia nu i-o dăm, fiindcă în plus Ce să facă el cu-atât de puţin?"

Dintr-un front A plecat pe-al doilea front C-aşa e viaţa ţăranului tont, El e mereu la datorie

Spre-a ne fi cu forţa confiscate, ' Actele ţăranilor români.

N-avem pâine. Lemne şi bucate. „Iar. Flăminxi şi goi” ca nişte dini. Ţineţi minte, oameni cu lacăte. Că mai mult de-atât nu se mai poate, Stingerea ţăranilor romani!

Nu veţi mai avea pe cine ba. Ltj, Nu veţi avea aer în plămâni, Vom intră-n pământ. cu tot cu şa. Ţe, Să vă dăm şi pensii şi bucate, Patria ţăranilor români.

Năsăud, 5 inuie 19Ş7

Cerfere

Am voi şi ribi dacă se poate Să-l rugăm pe-ai noştri noi gtâpâni Să ne d» a. eventual, în rate. Pensia de patru poli jumate, Pensia ţăranilor români.

Frate nu mai crede către frate, Ne purtăm şi noi ca nişte. Câini. Şi miliţianul bine bate Spatele şi palmele crăpate Oasele ţăranilor rofnăni.

Prin legende trist falsificate, Pe minciuni nevoia ţi-o îngâni. Doamne, dă-ne totuşi ee? E poate. Dreptul de-a trăi la noi În sate, Satele ţăranilor români.

Ne-aţi luat pămmtul pe furate. Ne-aţi legat de glezne şi de miim, Ceapeuri sărăcite toate. Tot ce-am dat pe totdeauna dat e, Vieţile ţăranilor români.

Noi am dus războaiele În s

Şi-am venit, dac-am veni1: bătrâni.

Actele ne-au fost eliberate

Dar e tot alb

Bivolii niciodată nu se revoltă

Niciodată nu vor alte condiţii

Decât cele pe care le au

Ba chiar de multe ori

Când au ceva

Doresc mult mai puţin decât au

Ca dovadă plăcerea de a se înnămoli.

Şoseaua de pe malul Someşului

E plină de căruţe trase de4 bivoli Bivolii sunt la modă.

Mai înceţi, mai greoi

Ar fi poate vremea

Că şoseaua aceasta. *

Să urce de-a dreptul în societate,

Instaurarea acolo

A bivolilor în locul oamenilor

Ar rezolva radical situaţia.

Cu simpli boi

Nu se poate face mare lucru Trebuie bivoli adevăraţi Injectaţi de plăcerea noroiului.

15 octombrie 1988 Năsăud llva Mică

Nevoia de bivoli

Căruţe cu bivoli

Nenumăraţi

Trec pe şoseaua de lângă Someş

Mai sunt şi vaci

Mai sunt şi cai
Mai sunt şi bătrânii ţărani
Cu frunţile lor încreţite
Şi mâinile lor
Încă neunite pe -hartă
Dar mai ales bivoli
Animale semnificative
Ale perioadei istorice
Pe care o trăim.
Nu bat din picioare
Nu merg repede
Le place noroiul
Nu provoacă milă
Şi anunţă în permanenţă
Venirea nopţii
Nouă nu ne trebuie
Caii care-se pot ridica în picioare
În hamuri şi care
Sunt o adevărată primejdie
Pentru siguranţa circulaţiei rutiere.
Bivoliţele şi bivolii
Îşi înţeleg menirea
Laptele de bivoliţe e cel mai gras

I
Puteau şi ei prielnic recunoaşte că pot J u era pe orişice ogor, 18J

Ţăranii sunt problemă capitală, prin fabrici, prin uzine şi prin oşti. Acum în salopetele de gală nici nu mai poţi deloc să-l Dar ultima şi groaznică-ntâmphuv e că aceşti scaieţi de bolovani, mascaţi urban acuzăm gura mare ţăranii care nu mai sunt ţărani.

Jâranii vinovaţi
Ţăranii nu au ţinere de minte, ' ţăranii n-au pământ şi n-au cuvânt, ei au lăsat şi case şi morminte şi-aeum în-slujba

amneziei sunt; f Ţăranii poartă vina pentru toate, că n-au rămas să dârdâie de frig, să n-ai6ă nici lumină, nici bucate, Să' nici să se gândească la câştig.

Ei trebuiau să fie ca-n legende, să şadă în picturi mâncând vopsea şi când i-ntreabă inşi din parlamente să tacă sfiicios, aşa se vrea, De ce-au plecat când li s-a spus să plece 9 De ce n-au stat deşi au fost goniţi? Ţăranii poartă-n ei fără-de-lege, ei trebuie; găsiţi şi-apoi scopiţf, Să li se piardă urmă şi sământă, să nu mai dea vreunor copii nărav, să-nveţe cum la toate se renunţă când vrei să fii un mort. Curat şi brav.

Ţăranii şi-au lăsat, pământul vraişte, 1ˆ deşi ştiau că nu mai e al lor,

Aţi fost şi concesivi şi buni şi darnici, Dar v-am avut aici, la noi în mâini.

Am construit şi noi o lume nouă, Dar noi în ea n-avem măcar un loc, Aşa că nevoind s-o dăm prin două Şi nici să-l punem ţării noastre foc, Minţit; şi înşelaţi, depunem acte, Depunem salopete şi ce vreţi, Carnete, buletine şi "contracte Şi pensia întregii noastre vieţi, Ca mâine-n zori, când rouă blând se lasă, Uitând tot ce-am făcut şi tot ce-am frânt, Cu primul tren luând-o către cqsă Aminte să ne-aducem de pământ.

Demisie

Suntem ţărani şi ne e dor de casă, Destul am pribegit şi-am pătimit. Vrem să ne-ntoarcem mâine-n zori acasă' Cu primul tren şi cel mai prăpădit.

Cu mâna noastră ce plângea în brazdă Şi-n salopete fără ecuson Noi am făcut oraşul dumneavoastră Şi v-am închis în case de beton.

Ne-am prăpădit vieţi pe şantiere, în fabrici am muncit ca nişte robi; Acum pământul ajutor ne cere, Că e bătrân şi nu va-mar da snopi.

J

Ne e destul, v-am' construit oraşe, V-am aşezat cum am putut sub scut, Am ridicat uzine şi baraje, Murind şi noi precum ne-am priceput.

Am rezistat'pe fulger şi pe moină. Ne-au cotropit păduchii prin barăci, Acum ni-l dor de tindă şi de doină, De azima natalei noastre păci.
Rămâneţi sănătoşi, stăpâni slugarnici, Ne-am săturat de vieţile de câini,

Să strice lucrarea noastră
N-ar fi reuşit cum au reuşit
G În du rile noastre bune conduse rău:
Victoria suprarealismului
A corcit toate fiinţele, '
Un zoolog schizofren a confiscat
Caracteristicile
Şi ne-a făcut pe toţi să aparţinem
Unui animal unificator,
Un singur altoi s-a dovedit suficient
Pentru a veşteji toată botanica Universului: Primeam cărţi poştale din secolul 19 Despre cum trebuie să trăim noi, în secolul 20
Dintr-un taur şi dintr-un toreador
Un ideolog versatil
A construit o dialectică, ·
Iar din ideea de egalitate
Perceptori-'ireductibili au jefuit satele
Ca să ne facă1 egali de săraci.
Am: fost duşi tot dintr-o aceeaşi Participare la funeraliile logicii Pe o bucată de pământ Să o săpăm.
Pe-acolo râul trebuia să meargă Spre mare şi după ce am-murit cu zeicile de -mii, Cineva a văzut marea venind 13 Foezii cenzur

Suprareolism
Aici şezum şi plânsem
Căderea în desuetudine a logicii.
Degradarea ei,
Demodarea ei,
Demonetizarea judecăţilor drepte,

Aici petrecurăm pe ultimul lui drum
Raţionamentul
Şi duş a fost.
Aici învăţară copiii noştri Că nu e moral ce e moral Ci e moral ce le serveşfe Într-o clipă oarecare.
Aici petrecurăm eu hohote de râs Pe ultimul lor drum Pe ultimii noştri clasici.
Aici şezum şi plânsem.
Aici ne şterserăm de laerirm
Şi -mersem mai departe.
>
A urmat coborârea suprarealismului În realitate. Dacă Luciferi geniali Ar -fi voit cu tot dinadinsul 195 Ţăranul chiriaş din Măldâieni Cu trupul ca un rug de carne vie în care lanţuri roşii au pătruns, Ţăranul s-a întors din puşcărie Şi bărbierit şi îmbăiat şi tuns.
La şaizeci şi doi de ani uimit priveşte, Pe cei ce l-au bătut şi l-au închis Şi-ntreabă speriat şi româneşte: De ce pământul lui i-e interzis?
Cu un buldozer i-au venit la poartă Şi i-a primit istoric şi tăcut Şi, fără martori, cu-o subtilă artă, Apoi, miliţianul l-a bătut.
Şi ca să scape dânşii de osânda Tot lui, pe loc, i-au întocmit dosar Şi-acea comună tristă şi flămândă A mirosit a lacrimă de var.
Aşa a pătimit ţăranul Ciucă Neprotejat de mila nimănui, Un om, cu trupul mare cât o nucă, Atunci când apăra pământul lui.
Şi-apoi, când, tuns chilug, îl întrebară Ce-ar face dacă un servici i-ar da,
Asupra uscatului,
Căci nimeni nu se gândise la asta.
Am măcelărit caii
Şi azi avem nevoie de cai.
Am părăsit vitele
Şi astăzi nu mai avem lapte.
Am dispreţuit ciobanii Şi astăzi nu mai avem oi. Am uşuit

ţăranii din sate Şi astăzi pieţele sunt pustii.
Am ars cărţile
Şi astăzi nu le mai putem tipări;
Am murit aiurea
Şi azi nu mai putem reînvia.
Aici şezum şi plânsem O lacrimă convenţională în prima dimineaţă ilogică A Universului.
197 Problema ţărănească
Poate că, până ia ora Când veţi desface plicul Cu această scrisoare, Problema ţărănească Va fi soluţionată într-un fel sau altul: Ori nici nu veţi mai şti -Ce sunt aceia ţărani, Ori veţi fi ţărani şi voi Şi vă veţi bucura: Că vorbim aceeaşi limbă.
Aflaţi, dragii meiCă problema ţărănească
A fost la fel de gravă
Ca şi problema atomică.
Pentru noi, românii,
Dar nu numai pentru noi, românii, '
Ci $î pentru toţi. Vecinii noştri
De pe acest pământ
Căruia ne-a fost ruşine
Să-l spunem pământ,
Dar el tot pământ a rămas, "
Problema ţărănească
A fost cea mai grea,
De câte ori a căzut Acest subiect Pe tezele liderilor, De tot atâtea ori

El a răspuns că ar voi să moară Acolo unde e moşia sa.
Dar dacă ţara te-ar chema ia oaste Te-ai duce, infrˆactorule înfrânt?
Cum m-am hiai dus, iertaţi de vorbe proaste. M-aş înrola pentru al ei pământ.
Şi taââ-său care-a luptat În Primul Şi el care-a luptat apoi în Doi, a. u fost întotdeauna anonimul Chemat urgent în vreme de război.
Apoi îşi înfloreşte pacea anii, Ies În lumină marii. Precupeţi Şi-ntr-un abuz istoric pierd ţăranii Pământul pentru care-au

dat şi vieţi.
Dar Ciucă-l liniştit, ţăranul ştie Că or să-l dea pământul înapoi. Când, neavând soldaţi în bătălie, îl vor trimite iarăşi în război.

În baia de ulei î armelor politice Şi în epoleţii tuturor poliţiştilor Se află sudoarea de tarari Şi cel mai adesea Şi sângele de ţăran, '
Şi nu s-ar fi lipit filă de filă;
Ca să iasă o carte de istorie;
Dacă nu ar fi fost sudoarea ţăranului
Şi sângele ţăranului.
Toate locomotivele merg cu sânge de ţăran
Când nu merg,
Maşinile nu merg e'u benzină.
Când merg,
Merg du lăcrima de ţăranca ' Pe care-au părăsit-o copiii.
Între Dumnezeu şi demon
Recunosc o singură treaptă ierarhică —
Ţăranul.
L-am văzut când eram mic
Plecând cu calul la câmp
La trei dimineaţa.
Mi-a năzărit toată copilăria
Faţa lui nebărbierită
Şi preatimpuriu săpată
Pentru seninele morţii,
Cum bea în capul locului
Apă caldă din boaţa
Şi cum mânca nişte ciorbă de dragavei
Încălzită la soare
Şi mămăligă vârtoasă.
Îl ştiu intorcându-sˆ seara acasă.
Şi mai oprindu-se cu oamenii,
Cu ăi bătrâni,
Care rămăseseră în sat,
Să întrebe ce mai e,

Cum mai e cu politica,

Nota lor a scăzut.
Pentru ţărani n-au existat
Decât două şanse:
Ori să tacă,
Să facă,
Să fie umiliţi
Şi să moară de foame,
Ori să se revolte,
Să fie însângeraţi
Şi să moară de pedeapsă.
Problema ţărănească
E singura problemă nerezolvată
De la începutul lumii
Şi până azi.
Niciodată ţăranii n-au trăit,
Aşa cum meritau să trăiască.
Totdeauna ţăranii
Au fost consideraţi
Mai ieftini
Decât produsele muncii lor, '
Rareori ţăranii
Au avut alt destin
Decât cerealele,
Altă viaţa
Şi alt ritm de supravieţuire.
Ei au murit repede, Ei s-au consumat repede,
Dar în toate cotloanele civilizaţiei,
În toate articulaţiile saltului înainte,
În toate arcurile maşinilor luxoase,
În structura rachetei continentale
Şi în retorta farmacistului,
În industria electronică
Şi în comerţul cu cosmeticale,

Orice-ar fi.

Orice s-ar intimpâa, · · Nimic nu e rezol vat'defmitiv Dacă nu e rezolvată Problema ţărănească.
Mihai Viteazul n-aremormânt Pentru că n-a avut ţăranul român r
Pământ.
Problema ţărănească · ·
E problema celor mai cuminţi ··
Dintre oameni,
Care nici după ce au trecut.
Prin tot felul deşcoli ale hoţiei, N-au învăţat să fure. Şi aii fâmas la cheremul forţelor naturi./
Şi al comitetelor de stat pentru planificare.
Această primă scrisoare
Pe care v-o scriu.
Dragii mei,
E o rugăminte:
Nu uitaţi problema ţărănească.
Ştiu că nu se va rezolva niciodată.
Ştiu că ea va părea mereu
O chestiune minoră. Breaza 7/8 martie 1985

Dac-a mai venit -vreo uşurare
De Ja Bucureşti
Şi afJind în fiecare seară
Că nu a venit nici o uşurare
Şi aşteptând limpeziri
Asupra cauzei Iui
Dinspre norii politicii internaţionale.
Şi amăgindu-se cu o geneva
Care nu mai tei'inina
De împrăştiat amăgiri.
Şi l-am văzut încărcat
În gazuri infecte,
Cu cătuşe la mâini,
Plecând spre puşcării necunoscute
Ca să i se piardă urma.
Să se distrugă aluatul satului românesc;

L-am văzut pe acest ţăran
Care murea aproape În fiecare săptămână
De sânge râu,
De încurcătură de maţe sau, '
După perioada cu puşcăriile.
De plămâni.
Au trecut peste el
Toate reformele
L-au călit
Toate reformele.
L-au făcut impenetrabil
Toate {7estile noi L-am iubit

SFÂRŞIT